

I

“มัมมี่?”

เรียวกัวโก่งได้รูปของเจกิตาน์เล็กชิ้นนิดๆ ด้วยความประหลาดใจ ดวงตาคมซึ่งที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนาขาวปึกผีเสื้อราตรีฉายแววจน

“อะ...เอ่อ...” คนมองต้องพยายามตั้งสติอย่างหนักเพื่อไม่ให้ตกอยู่ในไต่เส้นห้ของดวงตาสีน้ำตาลอันมองดูคล้ายอำพันคู่นี้ “คือ...เป็นมัมมี่ที่ไม่ได้อยู่ในลิสต์โบราณวัตถุจากคอลเล็กชันของดอกเตอร์รูเพิร์ต โจนส์ ครับ”

“หือ? ในลิสต์ของจากคุณพ่อไม่มีมัมมี่นี่” เจกิตาน์ดึงแฟ้มจากมือของเจ้าหน้าที่มาเปิด แล้วกวาดตามองรายชื่อที่พิมพ์เป็นภาษาอังกฤษกำกับด้วยภาษาจีนเร็วๆ “ไม่มีจริงๆ ด้วย แล้ว...ตอนนั้นมัมมี่ที่ว่านั้นอยู่ที่ไหนคะ”

น้ำเสียงของเธอใสกังวานน่าฟัง ทว่าทรงอำนาจอยู่ในที่จนอีกฝ่ายรู้สึกเกรงอยู่สักๆ โดยไม่รู้สาเหตุ

“อยู่ที่ห้องด้านหลังครับ มิสเจ”

เจ้าหน้าที่หนุ่มผายมือเป็นเชิงเชิญเชิญ ให้เล็กในรองเท้าส้นเข็มสีแดง-

เพลงสูงสีนี้จึงก้าวฉับๆ ตรงไปยังห้องด้านหลังอย่างมาดมั่น ท่วงท่าเยื้องย่างราวนางสิงห์ออกจากถ้ำเพื่อตรวจตราอาณาเขตนั่นกลายเป็นจุดสนใจของสายตาทุกคู่ในพิพิธภัณฑสถานวิทยาศาสตร์ทันที

“คนนั้นใครนะ ทำไมหัวหน้าหลีถึงต้องพินอบพิเทาขนาดนั้นด้วย”

จึงซู เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์สาวกระซิบถามเพื่อนร่วมงานที่ยืนค้อมศีรษะแสดงความเคารพ ตอนที่สาวสวยในชุดสูททางเกงสีดำเดินผ่านหน้าพวกตนไป ผู้หญิงที่เธอได้ยินใครต่อใครเรียกว่ามิสเจนนั้มีรูปร่างสูงเพรียวเหมือนนางแบบ โนโลกที่ผู้ชายนิยมผู้หญิงตัวเล็กน่าทะนุถนอมแบบตุ๊กตา-แก้วและชอบให้เธอเหล่านั้ทำตัวน่ารักน่าเอ็นดู เจ้าหล่อนกลับเพิ่มความสูงให้ตนเองด้วยรองเท้าสูงปริ๊ดจนข่มให้ผู้ชายรอบข้างดูด้อยไปถนัดใจ แถมยังสวมเสื้อสูทของบุรุษได้เท่กว่าผู้ชายแท้ๆ เสียอีก ผมทางม้ายาวระบับเอนวที่กวัดไกวไปตามจังหวะการเดินของเธอคล้ายกำลังประกาศว่าเธอไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไรทั้งนั้น

“เหม ไปมุดอยู่ที่ไหนมาเยถึงไม่รู้จัก เจกิตาน์ โจนส์ ลูกบุญธรรมของหมาหลิน” เสวียถึง หญิงสาวตัวเล็กน่ารักแบบพิมพ์นิยมป่องปากกระซิบตอบ “นั้เนอะ สปอนเซอร์ใหญ่ของงานนี้เลยนะ รู้หรือเปล่า”

“หมาหลิน?” จึงซูทำตาโต “เจ้าพ่อกาลิโนที่รวยๆ นะเธอ”

ภาพชายเจ้าของผมสีดอกเลาผู้นิยมสวมชุดถังจวงหรือชุดจีนแขนยาวแบบคอตั้งผุดขึ้นมาในหัวความทรงจำ เขามีใบหน้าเปื้อนยิ้มอยู่เสมอ แต่ทุกคนในฮ้องกงู้กันดีว่าเจ้าพ่อคนดังผู้ครอบครองกิจการกาลิโนและโรงแรมหลายแห่งในมาเก๊าเนั้นเทียมโหดจนขึ้นชื่อลือชา กว่าจะได้เข้าขึ้นมาจนถึงจุดนี้ได้ ต้องเหยียบย่ำผู้คนและขับเคี่ยวกับคู่แข่งธุรกิจมาแทบจะทุกรูปแบบแน่นอนว่าคงไม่ใช่ด้วยวิธีชาวสะอาดเท่าใดนักด้วย

“คนนั้นละ” เสวียถึงลดเสียงลงจนบาเสียงยิ่งกว่าเสียงกระซิบ “รู้ไหมคนเขาสื่อกันให้เช่ตว่าหมาหลินรักลูกเลี้ยงคนนี้มากกว่าลูกแท้ๆ ของตัวเองเสียอีก ขนาดงานนี้ยังให้มิสเจมาคุมทุกอย่างคนเดียว ไม่ให้หมาหยางจิน

ลูกชายมายุ่งเสียด้วยซ้ำ”

“เหม...นั่นก็ออกจะเกินจริงไปเสียหน่อย”

เสียงพูดกลั้วหัวเราะของชายหนุ่มร่างสูงโปร่งดังขึ้น เขายืนโน้มตัว
เท้าคางกับเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ด้วยท่าทางสบายๆ คล้ายฟังบทสนทนา
ของหญิงสาวทั้งสองคนมาลึกลับสักพักหนึ่งแล้ว

“จริงๆ แล้วที่หมาหลินให้มิสเจคุมงานทั้งหมด เพราะดอกเตอร์รูเวิร์ท
โจนส์ เป็นพ่อแท้ๆ ของเธอต่างหาก ของชิ้นเด่นๆ ในงานนี้ก็มาจากเขา
ทั้งนั้น ถ้าไม่ให้ลูกสาวของเขามาดูแล จะให้ใครหน้าไหนมาดูแลได้จริงไหม”

พูดจบชายหนุ่มเจ้าของผิวขาวจัดราวหยกเนื้อดีก็เดินจากไปเสียเฉยๆ
เหมือนตอนที่เขาปรากฏตัวขึ้นมา ทำเอาจึงชุกกับเสวี่ยถึงได้แต่มองตากัน
ปริบๆ ด้วยความมุงนง พวกเธอมองตามร่างในชุดสูทสีเทาเดินตามไปสมทบ
กับหัวหน้าเหล่าและเจกิตาน้อยอย่างไม่เข้าใจสถานการณ์นัก

“ประชาสัมพันธ์ของคุณนินหาน้องสาวผมนะคุณหลี่ ผมว่าคุณควร
จัดการอะไรสักหน่อยก็ดี อย่าง...หักเงิน เป็นต้น”

หยางจินพูดยานคางคล้ายคนเกียจคร้าน ทว่าดวงตาวาวเรียวทอ
ประกายแวววาวดูน่าสะพรึงเสียจนหลี่ฮุยอิงหน้าซีด...ใครๆ ก็รู้กันทั้งนั้นว่า
หมาหยางจินสืบทอดดีเอ็นเอจากหมาหลินผู้เป็นบิดามาชนิดครบถ้วน
กระบวนความ ทั้งรูปร่างหน้าตาและความเหี้ยมโหดด้วย!

“ผมต้องขอโทษด้วยครับคุณหมา เดี่ยวผมจะอบรมลูกน้องให้ดีกว่า
นี้”

“ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้นละคะ ฉันไม่ได้ยินก็ถือเสียว่ามันไม่เคยเกิด
ขึ้น” เจกิตานั้บรรยายลมหายใจหนักหน่วงพลางตัวตตามองพี่ชายบุญธรรม
อย่างระอ้าใจ เขาก็เป็นเสียอย่างนี้ ชอบปกป้องเธอเกินเหตุอยู่เรื่อย ทั้งที่เธอ
เคยบอกไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งว่าเธอชินเสียแล้ว...นับตั้งแต่วันที่มารดาของเธอ
แต่งงานกับหมาหลินตอนเธออายุได้เพียงสองขวบ เธอก็ได้ยินเสียงซุบซิบ
นินทาทำนองนี้มาโดยตลอด ส่วนมากก็เป็นเพียงคำพูดจากการคาดเดา บวก

กับแตงเดิมลี้นให้เรื่องราวจนฟังดูเหลือเชื่อ ซึ่งเธอไม่เคยเก็บมาใส่ใจแต่อย่างใดด้วยมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ “พี่ไม่มีอะไรทำหรือไงหยางจิน ถึงได้ตามมาป่วนฉันถึงที่นี่”

“อย่าเย็นชากับพี่ชายของตัวเองนักลีเจเจ” หยางจินโอบคอหญิงสาว แล้วกดจูบบนขมับของเธออย่างยั่วเย้า “พี่อุตส่าห์มาช่วยทำงานทั้งที่ ไม่ดีใจหรือไง”

“ไม่เลยสักนิด” เจกิตาน์กลอกตามองเพดาน เธอหยิกหลังมือของพี่เทียมแล้วบิตเบาๆ เพื่อให้เขาคลายวงแขน “พี่หาเรื่องงานมากกว่าฉัน”

“รู้ทันอีกแล้ว เป็นผู้หญิงหัดโง่บ้างก็ดีนะ จลลามากผู้ชายไม่ชอบ”

หยางจินยิ้มกว้าง ใบหน้าของเขาหล่อเหลาชวนมองที่สุดก็ตอนยิ้มนี้เอง และดูเหมือนเขาจะรู้ดีเสียด้วยจึงชอบใช้รอยยิ้มชนิดนี้หัวเราะเล่นทีไรสาวๆ ไปทั่ว คนเดียวที่ไม่เคยหลงกลเลยแม้แต่ครั้งเดียวก็คงมีแต่แม่เลี้ยงน้อยของเขาแหละ ผู้หญิงอะไร เคี้ยวยากเป็นบ้า แม่คุณคงได้ค้างเติ่งอยู่บนยอดไม้ ไม่มีใครสอยลงมาเคี้ยวคุไปทั้งชาติล่ะ ซึ่ง...ก็ดี เธอจะได้อยู่กับพ่อและเขาไปตลอดชีวิต

“ถ้าจะให้ฉันทำตัวปัญญาอ่อนเหมือนพวกสาวๆ ของพี่ ฉันตายดีกว่า”

ประโยคนั้นเจกิตาน์เอ่ยเป็นภาษาไทยด้วยไม่ยากให้หิลี่ฮู่ยั้งหรือคนที่อยู่รอบด้านเข้าใจ ถึงเธอจะหยอกล้อกับพี่ชายอย่างไรก็ไม่ควรให้เขาดูไม่ดีในสายตาคนนอก...และนั่นทำให้หยางจินอดอมยิ้มไม่ได้ เจเจของเขา มักคิดถึงคนอื่นก่อนตนเองเสมอ และเพราะแบบนี้แหละ...เขาถึงรักเธอ...

หิลี่ฮู่ยั้งเดินตัวเกร็งนำหน้าสองพี่น้องไปด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ...ในช่องก้งนี้มีอยู่สองตระกูลที่มนุษย์ทุกผู้ทุกนามควรหลีกเลี่ยงไม่เผชิญหน้าในฐานะศัตรู หนึ่งคือตระกูลหว่งแห่งแก๊งฮวงหลง มาเพียชื่อกระฉ่อนที่แม้แต่อินเตอร์โพลยังไมกล้าแตะตรงๆ จึงต้องดึงมาเป็นพันธมิตรด้วย และสองคือตระกูลหม่า ซึ่งอาจไม่ขึ้นชื่อลือชาด้านความเหี้ยมโหดเท่าตระกูลแรก แต่มีข่าวลือหนาหูว่าคนที่กล้าตั้งตนเป็นอริกับพวกเขามักหายตัวไปอย่างไร้

ร่องรอย หากไม่เอายากลงไปนอนคุยกับปลาในอ่าว เขาก็ควรเตือนตนเอง และพนักงานของพิพิธภัณฑ์ทุกคนให้รู้จักสงบปากสงบคำมากกว่านี้!

“มัมมีอยู่ตรงนั้นครับ”

ชายหนุ่มเปิดประตูห้อง ‘ด้านหลัง’ ที่ว่า แล้วปาดเหงื่อภาพที่ผุดพวย ขึ้นมาจนชุ่มหน้าผากทั้งที่เครื่องปรับอากาศในห้องนั้นเย็นแสนเย็น

เจกิตานมองไปบนแท่นซึ่งมีโลงไม้ที่ขุดจากต้นสนซีดาร์ทั้งต้นตั้งอยู่ ลีของเนื้อไม้โดยรอบเป็นสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำ ไม่มีลวดลาย มีบางจุดที่ ดูกระดำกระด่าง กวาดตามองปราดเดียวโดยไม่จำเป็นต้องมีความรู้ด้าน อียิปต์วิทยาก็พอตอบกว่าเจ้าของโลงนั้นไม่ใช่ทั้งเชื้อพระวงศ์ ชุนนาง เศรษฐี หรือเป็นบุคคลผู้มีความสำคัญใดๆ ทั้งสิ้น โลงจึงไม่ได้รับการตกแต่ง ประดับประดาเช่นนี้

โธ...มัมมีอนาถาเอง...

หญิงสาวก้าวฉับๆ ตรงเข้าไปใกล้โลงที่ถูกตกแต่งรูปทรงภายนอกให้มี ลักษณะคล้ายตัวคน คือมีส่วนคอแสดงว่าเป็นศีรษะและต่อลงมาเป็น ลำตัว ดูจากขนาดแล้ว สมัยที่ยังมีชีวิตอยู่คงเป็นคนที่ตัวใหญ่เอาเรื่อง โลง ถึงได้มีขนาดมหึมาพารเช่นนี้

“น่าขนลุกเป็นบ้า” หยางจินทำหน้าที่แบ้ขณะเดินเข้าไปมอง ‘สิ่ง’ ที่อยู่ ในโลงระยะประชิด “พ่อเธอชอบอะไรทีเดียวๆ แห้งๆ แบบนี้เข้าไปได้อย่างไร กันฮี้เจเจ แคเห็นก็กินอะไรไม่ลงแล้ว”

“ดูๆ ไปก็หุ่นไม่ต่างจากพวกนางแบบที่พี่คงเท่าไหรนี้ ผอมแห้ง แบบนี้เยียบ”

เจกิตานพูดหน้าตาย เธอยังไม่ได้เห็นมัมมีในโลงชัดถนัดตานัก แต่ ก็พอเดาได้ว่าคงเหมือนๆ กันหมดนั่นละ แห้งกร้งเหมือนต้นไม้ที่ตายเพราะ ขาดน้ำ ถ้าไม่ได้พันไว้ด้วยผ้าลินินสีตุ่นๆ ก็จะเผยให้เห็นผิวหนังสีน้ำตาลอม เทาดูแล้วหม่นหมองพิกล

“ปากร้ายนะเรา” หยางจินทำเสียงฮืออยู่ในลำคอ “หวงพี่ชายขึ้นมา

หรือไง”

“เปล่าเลย จะยินดีมากหากมีผู้หญิงดวงซวยมารับช่วงพีไปเสียที...”

เสียงกังวานสนาะหุ่ฆวนหายกลับลงไป ในลำคอแทบจะในวินาทีที่เห็น มัมมีในโลงเต็มสองตา เจกิตานรู้สึกลึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นไปเสียเดี๋ยวนั้น ขณะกวาดตาไปบนโครงร่างใหญ่มหึมาผิดธรรมดาที่นอนเหยียดยาวอยู่ กึ่งกลางด้านในโลงซึ่งมีสื่ออ่อนกว่าเนื้อไม้ด้านนอกมาก ร่างนั้นแห้งสนิทและเป็นสีน้ำตาลแดงเหมือนผืนแผ่นดินหน้าแล้ง มือและเท้าทั้งสองข้างถูกมัดไว้ด้วยเชือก ในขณะที่ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความทุกข์ทรมาน ริมฝีปากเปิดอ้าออกคล้ายกำลังส่งเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดอย่างสุดแสน ผิดจากมัมมีทั่วไปที่มักมีสีหน้าสงบพร้อมไปพบเทพโอซิริสในแดนปรภพ เห็นได้ชัดว่าต้องถูกทำร้ายหรือทรมานก่อนตาย

ก็สาสมแล้วนี่!

หญิงสาวรีบยกมือขึ้นปิดปากตนเองอย่างตื่นตระหนกก่อนที่วลีนั้นจะหลุดรอดตรึมฝีปากออกไป นี่เธอคิดอะไรบ้าๆ อย่างนั้นได้อย่างไรกันเล่า เหมือนรู้อย่างนั้นละว่ามัมมีที่อยู่ตรงหน้านั้นเป็นใครมาจากไหน และรู้ว่าเขาเคยทำเรื่องเฮงซวยอะไรมา!

เดี๋ยวนะ...‘เขา’ อย่างนั้นหรือ เธอรู้ได้อย่างไรกันแล้วว่าร่างตรงหน้านั้นเป็นเพศชาย...

“เจเจ เป็นอะไรหรือเปล่า”

หยางจินรีบโอบแขนรอบไหล่บอบบางของน้องสาวนอกไส้ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขามีโอกาสได้เห็น เจกิตาน โจนส์ ผู้ไม่เคยกลัวฟ้าเกรงดิน หน้าซีดเป็นไก่อ๋ม

“มะ...ไม่” เจกิตานรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติอย่างรวดเร็ว “แค่...รู้สึกวากลิ้นมันอับๆ ซอบกล”

เธอโกหกคำโต ที่จริงกลิ่นไม้สนผสมกับกลิ่นดอกไม้แปลกๆ ที่ลอยอวลอยู่ในบรรยากาศนี้หอมและคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด เป็นกลิ่นที่เธอ

น่าจะ...เคยชอบ...คำถามคือ เธอเคยได้กลิ่นนี้จากที่ใดกันเล่า ทำไมจึงได้
 กล้าคิดว่า ‘เคยชอบ’ ได้

“มัมมีร่างนี้เป็นของใครเธอคะคุณหลี่ ฉันหมายถึง...ในเอกสาร
 ได้บอกไว้หรือเปล่าว่าเขาเป็นใคร”

เมื่อตั้งสติได้เธอจึงหันไปหาหลี่อยู่อิงที่มองซ้ายมองขวาเล็กน้อย ใน
 ห้องนั้นมีเจ้าหน้าที่ยืนอยู่ด้วยสองสามคน แต่ดูเหมือนแต่ละคนไม่รู้ด้วยซ้ำ
 ไปว่ากำลังยืนมอง ‘อะไร’ อยู่

“เอ่อ...อย่างที่ผมบอกแต่แรกนั้นละครับมิสเจ มัมมีร่างนี้ไม่ได้อยู่ใน
 ลิสต์โบราณวัตถุของดอกเตอร์โจนส์ ก็เลยไม่มีรายละเอียดอะไรเลยสักอย่าง
 ในส่วนของฝ่าโลงที่อยู่ตรงนั้น เจ้าหน้าที่ของเราไม่ได้เปิดนะครับ มันแน่น
 อยู่ก่อนแล้ว เราก็เลยขยับฝ่าโลงดูว่าด้านในมีอะไรเสียหายหรือเปล่า แต่...
 แต่ทุกชั้นตอนเราสวมถุงมือนะครับ ไม่ได้จับโบราณวัตถุโดยตรงเลย” เขา
 รู้ว่าไม่ควรแตะต้องโลงอาชุนันพันปีนี้โดยพลการ ทว่าการตรวจสอบและ
 เตรียมความพร้อมทุกอย่างก็เป็นหน้าที่ของเขากับพนักงานคนอื่นๆ เช่นกัน

เจกิตานหันไปมองฝ่าโลงซึ่งแกะสลักอย่างง่าย ๆ ให้เป็นโครงร่างของ
 มนุษย์ที่นอนไขว้มือเป็นรูปกากบาท มือทั้งสองข้างกำไว้หลวมๆ ไม่มี
 สัญลักษณ์หรืออักษรไฮโรกลิฟบอกถึงยศศักดิ์ กระทั่งใบหน้าบนโลงยัง
 เลือนเลี่ยจนมองไม่ออกว่าเคยมีลีสันแต่งแต้มอยู่บนเนื้อไม้หรือไม่

“แล้วมิสเตอร์เจนกินส์อยู่ที่ไหนคะ เขาควรจะต้องอยู่คุมทุกชั้นตอน
 นี่”

ดวงตาคมกริบกวาดไปทั่วห้องเพื่อมองหา เอียน เจนกินส์ ผู้ช่วยวัย
 ๓๕ ปีของบิดา เขาได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดูแลโบราณวัตถุที่นำมาจาก
 อังกฤษและต้องช่วยเธอควบคุมการจัดตั้งและขนย้ายอย่างใกล้ชิดเพื่อไม่ให้
 เกิดความเสียหายต่อสิ่งล้ำค่าที่ยืมมา ยิ่งเป็นมัมมีด้วยแล้ว ยิ่งต้องดูแลเป็น
 พิเศษ ทั้งอุณหภูมิและความชื้นอาจมีผลต่อการเสื่อมสลายของมัมมีจาก
 บรรพกาลได้ทั้งสิ้น นี่คือเหตุผลที่มัมมีทุกร่างจำเป็นต้องอยู่ในโลงแก้วที่

ควบคุมอุณหภูมิได้อย่างเหมาะสมที่สุดเพื่อรักษาร่างไว้

“เมื่อครู่ยังช่วยเราเปิดโลงอยู่เลยคะ แต่อยู่ๆ ก็บอกว่ารู้สึกไม่ค่อยดี ก็เลยขอออกไปสูดอากาศข้างนอก”

เจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ ต่อให้เจกิตานี่ไม่ใช่ลูกบุญธรรมของมหาพลินก็มีรัศมีบางอย่างที่ทำให้เธอรู้สึกหวั่นเกรงอยู่ดี

“เอาอย่างนี้ เธอโทร. หาดอกเตอร์โจนส์แล้วกัน เตียวพีไปดูเจนกินส์ให้เอง” หยางจินตบว่าเจกิตานี่เบาๆ “ลองถามดูว่าทำไมมันมีตัวนี้ไม่อยู่ในลิสต์ แล้วจะให้ทำยังไงกับมันดี”

เจกิตานี่พยักหน้ารับ เธอเหลือบมองมันมีปริศนาอีกครั้ง รู้สึกสังหรณ์อยู่ลึกๆ ว่าอีกไม่ช้าก็เร็วเธอจะต้องเดือดร้อนเพราะมันอย่างไรชอบกล

“นี่มันบ้าชัดๆ เจเจ ถ้าป้ารู้ ป้าต้องไม่ยอมแน่ แม่ก็ด้วย รู้เข้ามีหวังช็อกตายตั้ง”

หยางจินถอดสูทโยนลงบนโซฟา ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสองเม็ดบนอย่างหัวเสีย ดวงตาวาวเร็วขึ้นเดี๋ยวมองตรงไปยังกลุ่มคนที่กำลังช่วยกันขนโลงศพไม้ซีดาร์อายุหลายพันปีลงบันไดไปยังห้องเก็บไวน์ด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่งยวด...เขารู้ว่าแม่น้องสาวตัวดีเป็นคนบ้าป็น คิดอะไรไม่ค่อยเหมือนชาวบ้านชาวช่อง แต่ถึงขนาดขนโลงพร้อมมันมีเข้ามานอนแอ้งแม้งอยู่ด้วยกันในบ้านนี้ก็บ้าเกินคนไปหน่อยแล้ว!

“ก็อย่าให้ป้ากับแม่รู้สิ ง่ายจะตายไป พีไม่ปากโป้งแล้วใครจะรู้กันเล่า”

เจกิตานี่ยกไหล่อย่างไม่ยี่หระ เธอถอดเสื้อสูทออกจนเหลือแต่เกาะอกสีดำกับกางเกง ผิวเธอเป็นสีน้ำผึ้งเนียนสวยเสริมให้รูปร่างอ่อนแอ้นทว่ากลมกลิ้งของเธอมีสเน่ห์ชวนมองมากขึ้นไปอีก หยางจินเองก็ไม่เคยละสายตาไปจากเธอได้เลย

“ง่ายกับผีนะลิ นี่มันอัปมงคลนะเจเจ เอาศพเข้าบ้านได้ยังไง สติยังดีอยู่หรือเปล่า”

“อ๋ปมกคล? อย่าพูดให้ข้าเหนื่อยเลย พี่เคยเชื่อเรื่องพวกนี้ด้วยหรือ ปกติเห็นทำบาปกับสาว ๆ ไม่เว้นแต่ละวัน ไม่เลือกเวลา สถานที่ นั่นนะ อ๋ปมกคลกว่าอีก” หญิงสาวเดินตรงไปยังเคาน์เตอร์บาร์แล้วรินไวน์ใส่แก้ว ส่งให้ชายหนุ่ม ส่วนตนเองกระดกดื่มจากขวดหน้าตาเฉย “อีกอย่าง พี่จะให้ นั่นทั้งของล้ำค่าของพ่อเอาไว้ที่พิพิธภัณฑน์โดยไม่มีคนดูแลได้อย่างไร มีสเตอร์ เจนกินส์ก็เข้าโรงพยาบาลไปแล้ว แกรมตอนนี้พ่อเองก็อยู่ที่อียิปต์ ยังมาทันที ไม่ได้จนกว่าจะเสร็จธุระ พ่ออุตส่าห์ขอร้องฉันทั้งทีนะ ฉันจะปฏิเสธได้ลงคอ เชียวหรือ”

เจกิตาน์ถอนใจ ใครจะคาดคิดกันแล้วว่า เอียน เจนกินส์ จะป่วยหนัก ถึงขนาดอาเจียนเป็นเลือด เตือดร้อนหยางจินต้องให้ลูกน้องพาไปส่งโรงพยาบาลโดยเร็วที่สุด ดูเหมือนเขาจะโหมงานหนักมาหลายเดือนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน ถึงขั้นเป็นแผลในกระเพาะอย่างรุนแรง

นี่ๆ แล้วข้าหนัก ถึงแพทย์จะวินิจฉัยโรคชัดเจนขนาดนี้แล้ว แต่ยัง อุตส่าห์มีเจ้าหน้าที่ของพิพิธภัณฑน์ช่างจินตนาการสองสามคนที่คิดว่าเขาป่วย เพราะคำสาปของมัมมี่ปริศนา

เพื่อเจอไปกันใหญ่...

“บอกตรงๆ นะ พี่ไม่เข้าใจดอกเตอร์โจนส์เลยจริงๆ พ่อประเภทไหน ที่กล้าขอให้ลูกเอาชากันมาเก็บไว้ที่บ้านกัน”

“ก็ประเภทที่พ่อของมันเป็นนี่ละ พี่ก็รู้ว่าพ่อไวใจฉันที่สุด”

หญิงสาวหัวเราะเสียงแผ่ว ว่ากันตามจริงแล้ว ก่อนหน้าอายุ ๑๕ ปี เธอแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพ่อเลย นอกจากคำบอกเล่าของคนรอบข้างถึงเรื่องชีวิตแต่งงานของเจตปรียา มารดาของเธอ กับดอกเตอร์รูเฟิร์ต โจนส์ ที่ต้องล่มสลายลงเพราะความเจ้าชู้หลายใจของเขา จนต้องหอบลูกสาวคนเดียวซึ่งเพิ่งอายุยังไม่ครบขวบปีดิหนึกลับมารักษาแผลใจที่เมืองไทยจนได้พบกับ หม่าหลิน สามีคนปัจจุบันที่มอบความรักให้ทั้งเจตปรียาและลูกอย่างจริงใจ

เจกิตาน์ไม่เคยเกลียดพ่อแท้ๆ และเจตปรียาเองก็ไม่เคยพูดจาใส่ร้าย

หรือสอนให้เธอเกลียดท่าน ไม่เคยแม้แต่เกิดกันไม่ให้พ่อลูกพบหน้ากันด้วยซ้ำ แม่ของเธอเพียงแค่นั่งอยู่ให้เธอค่อยๆ ทำความรู้จักกับพ่อตามลำพังโดยไม่ยอมพบหน้าอดีตสามีอีกทีเท่านั้น เมื่อได้รู้จักตัวตนของดอกเตอร์รูเพิร์ตโจนส์ เจกิตานก็กลับรู้สึกว่าผู้ชายที่ทำให้แม่หึงหวงน่าจะเป็นมัมมี่เสียมากกว่า ไม่รู้ว่าผู้ชายที่บ้าพลังมัมมี่คนนี้มีดีอะไรนักหนาสิเน่า ผู้หญิงทั้งหลายถึงได้หลงใหลใฝ่ฝันถึงเขาเสียเหลือเกิน

ใช่แล้ว...ดอกเตอร์รูเพิร์ต โจนส์ หลงรักอียิปต์วิทยาเข้าขั้นคลั่งไคล้ เขาเชื่อว่าการที่บรรพบุรุษชาวอังกฤษได้แต่งงานกับหญิงสาวชาวอียิปต์นั้นคือพรหมลิขิตของชีวิตเขาโดยแท้จริง ในคฤหาสน์หลังงามของตระกูลโจนส์ เต็มไปด้วยโบราณวัตถุล้ำค่าจากดินแดนไอยคุปต์ที่สั่งสมมาหลายชั่วอายุคน รูเพิร์ตที่คลุกคลีกับโบราณวัตถุเหล่านี้ตั้งแต่เกิดจึงได้รับแรงบันดาลใจมหาศาลให้ศึกษาด้านอียิปต์วิทยาโดยตรง จนกลายมาเป็นหนึ่งในนักอียิปต์วิทยาชั้นแนวหน้าดังทุกวันนี้

“ไวใจก็เรื่องหนึ่ง แต่ยึดเยียดปัญหาให้ก็เป็นอีกเรื่อง” หยางจินถอนใจพลางดึงขวดไวน์จากมือของหญิงสาว “ดื่มเยอะไปแล้วยายซีเมาแล้วดูซิ เป็นสาวเป็นนางกระดกขวดดื่มแบบนี้ได้ยังไง เสียเกียรียาหมด”

ชายหนุ่มรู้ดีว่าเจกิตานค่อนข้างระดับทองแดงฉาบแพลทินัม แถมยังรู้จักขีดจำกัดของตนเองดีกว่าดื่มได้แค่ไหน แต่ไม่ว่าอย่างไร การดื่มมากเกินไปจนพอดีอย่างที่เขาตัวชอบทำบ่อยๆ ก็ไม่ดีต่อสุขภาพอยู่ดี

“เอาคืนมาน่า ต่อหน้าพี่ ฉันไม่จำเป็นต้องรักษาเกียรียะไรนี่” หญิงสาวคว้าขวดคืนมาดื่มต่ออย่างไม่ใส่ใจคำเตือนของพี่ชาย “แล้วก็นะ...ฉันไม่คิดว่าเรื่องมัมมี่อะไรนี่จะเป็นปัญหาตรงไหน ก็แค่เก็บเอาไว้จนกว่าพ่อจะปลื้มตัวมารับคืนได้”

“แล้วเมื่อไหร่ถึงจะมาได้กันเล่า”

หยางจินทำหน้าเมื่อย รูเพิร์ตคือพ่อผู้ไม่เคยรักษาสัญญาใดๆ ที่ให้ไว้แก่ลูกสาวทั้งสิ้น หลายต่อหลายครั้งที่ผู้ชายคนนั้นปล่อยให้เจกิตานค่อย

เกือบตลอดระยะเวลาสี่สิบปีที่ผ่านมา เขาให้คำสัญญาต่างๆ แก่เธอมากมาย ทั้งบอกว่าจะบินมาร่วมงานเลี้ยงวันเกิด งานฉลองวันจบการศึกษา หรือ แม้แต่ฉลองวันคริสต์มาสด้วยกันประสาพ่อลูก แต่เอาเข้าจริงทำได้ตามที่พูด เพียงครั้งหรือสองครั้งเท่านั้นเอง บอกตรงๆ...หยางจินไม่อยากจะพูดให้ เจเจของเขาต้องเสียใจเลยจริงๆ ว่ารูเพิร์ตลืมวันสำคัญของลูกสาวเพราะ มัวแต่ขลุกอยู่กับบรรดาสาวสวยอายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกตัวเองนั่นละ ให้ตายเถอะ...เขาไม่เคยชอบหน้ารูเพิร์ตเลย

จริงอยู่ว่าตั้งแต่เล็กจนโต เขาได้ยืนพอกับเจตปรียาพูดถึงพฤติกรรม ไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอยของรูเพิร์ตบ่อยๆ แต่ก็ไม่เคยตัดสินดอกเตอร์ คนดังจากคำพูดที่อาจมาจากความบาดหมางที่ตกตะกอนหนาแน่นอยู่ในใจ ของเจตปรียา...ทว่าเมื่อได้สัมผัสตัวคนที่แท้จริงของฝ่ายนั้นบ่อยครั้ง จึง เห็นว่าทำไมมารดาเลี้ยงของตนเองถึงได้เลิกรากับรูเพิร์ต ไม่ใช่เพียงเพราะ ความเจ้าชู้ประตูดินชนิดที่เพลย์บอยอย่างเขายังอายอย่างเดียว แต่เพราะ รูเพิร์ตไม่ค่อยใส่ใจความรู้สึกของคนใกล้ตัวอีกด้วย หยางจินพอเดาออกมา เขารักลูกสาวมาก เพียงแต่ไม่มากเท่าที่รักตนเอง ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลก แต่อย่างใดที่นักอียิปต์วิทยาชาวอังกฤษผู้นี้จะคิดถึงความสุขส่วนตนก่อน เป็นอันดับแรก

คนอะไรเห็นแก่ตัวเป็นบ้า!

“เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น” เจกิตานียกไหล่ “แล้วทำไมพี่ต้องเป็นเดือดเป็นร้อนด้วยล่ะหยางจิน นี่บ้านฉันนะ พี่ไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วยเสียหน่อย”

“ก็เพราะไม่ได้อยู่ด้วยนี่ละถึงเป็นห่วง”

หยางจินยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ แล้วกวาดตามองไปรอบห้องที่ตกแต่ง อย่างเรียบง่ายด้วยโทนสีขาวดำซ้ำๆ...บ้านหรูหลังนี้เดิมเป็นทาวน์เฮาส์สามสี่ ล็อกเรียงกันเป็นแถวอยู่บนเขา หมาหลินชอบใจที่มองลงไปแล้วเห็น ทิวทัศน์อันสวยงามของอ่าวริพัลล์เบย์ชัดเจนตา จึงทุ่มเงินซื้อด้วยราคาสูง ลิบลิว จากนั้นจึงรีโนเวตใหม่ทั้งหมด อีกทั้งยังทุบผนังของทาวน์เฮาส์

ทั้งหมดให้ทะเลถึงกัน ทำให้มีพื้นที่ใช้สอยกว้างขวางและโอ้อ่าเหลือเชื่อ เมื่อ ล้อมรั้ว ปูลูกต้นไม้บานาพรรณและแต่งสวนตามแบบฉบับอังกฤษ บ้านหลัง งามจึงร่มรื่นและเป็นส่วนตัวจากโลกภายนอกชนิดเหมือนอยู่กันคนละโลก ที่เดียว

เมื่อเจ็คิตานเรียนจบและเปรยกับมารดาว่าอยากแยกออกมาอยู่เป็น เอกเทศ หม่าหลินจึงยกบ้านหลังนี้ให้เป็นของขวัญวันเกิดของลูกเลี้ยงที่เขา รักเสมือนลูกในไส้ และยกบ้านในย่านพอลล็อกส์พาท หรือเดอะพิก ซึ่งเป็น ย่านที่ที่ดินมีราคาแพงระยับติดอันดับต้นๆ ของโลกให้แก่หยางจิน เพื่อ ป้องกันไม่ให้พวกปากหอยปากงูในวงสังคมนิทาลับหลังได้ว่าเขารักลูก ไม่เท่ากัน

“ถ้าพี่มาอยู่ด้วยน่าห่วงมากกว่าอีก แค่คิดก็ปวดหัวแล้ว”

เผลอเดียวเดียวหญิงสาวดื่มไวน์ไปกว่าครึ่งขวดแล้ว และครั้งนี้ หยางจินเริ่มทนไม่ไหวขึ้นมาจริงๆ จึงคว้าขวดไวน์มากระดกดื่มน้ำสันทิม ที่เหลือจนหมดเพื่อไม่ให้เธอมีโอกาสดื่มต่ออีก...เจ็คิตานเป็นนักดื่มตัวยง แม้เธอจะคอแข็งและรู้จักขอบเขตของตนเองดีว่าดื่มได้แค่ไหน แต่บางครั้ง ที่ติดลมแล้วดื่มหนักมากจนเมาหลับคาโซฟาก็มี เวลาแอลกอฮอล์ออกฤทธิ์ ในกระแสเลือด แม้น้องน้อยผู้มักแสดงท่าทางว่าเข้มแข็งอยู่เสมอจะร้องไห้ แล้วพึมพำบางสิ่งบางอย่างที่ฟังไม่ได้ศัพท์ ต่อให้เงี่ยหูฟังก็ไม่เข้าใจว่าพูดสิ่ง ใด เธอดูประหลาดและโศกเศร้าในแบบที่หยางจินไม่ชอบเอาเสียเลย

เขาไม่ชอบเห็นน้ำตาของเจ็คิตาน...

“ถ้าไม่มีพี่แล้ว ใครจะอุ้มขี้เมาอย่างเราขึ้นไปนอนบนห้องฮี้ หัดสำนึก บุญคุณเสียบ้าง”

หยางจินใช้นิ้วชี้ติดหน้าผากน้องสาวดังเผียะ แต่แทนที่เธอจะโกรธ กลับหัวเราะร่วนอย่างไม่ถือสา อาจเพราะเล่นกันแรงๆ แบบนี้มาตั้งแต่ยัง เด็กกระมัง...คนตรงหน้าคือพี่ชายคนเดียวของเธอมาตั้งแต่อายุได้สองขวบ และเป็นพี่ชายคนเดียวที่เธอมี ถึงเขาจะแก่กว่าเพียงแค่สองปีจนดูเหมือน

เป็นเพื่อนกันเสียมากกว่า ทว่าเธอก็เคารพเขาในฐานะพี่ชายก็งู้กักอยู่เสมอ

“พูดถึงเรื่องนี้แล้วนึกขึ้นมาได้ คินคีย์การ์ดเข้าประตูบ้านกับกุญแจห้องนอนของฉันมาเลย พี่ชอบเปิดเข้ามาในบ้านฉันตามใจชอบอยู่เรื่อย”

เจกิตาน์แสร้งทำเป็นแบมือ ส่วนพี่ชายยกไหล่แล้วโน้มตัวข้ามเคาน์เตอร์ไปจุมพิตขมับของเธอเบาๆ ตามความเคยชิน

“เรื่องอะไรจะคิน เพื่อวันไหนเราซัดคำสั่งป้าแอบพาผู้ชายเข้าบ้านขึ้นมา พี่จะได้จับได้คาหนังคาเขายังไงเล่า”

ดวงตาสีนิลค่อยๆ มองไล่จากหน้าผากกลมมนลงมาตามจมูกเล็กโด่ง และหยุดอ้อยอิ่งอยู่ที่กลีบปากอิมเต็มหน้าจวบ...รู้ว่าควรหักห้ามใจ รู้ว่าไม่ควรมองเธอด้วยแวตาแบบนี้ แต่เพียงคิดว่าวันหนึ่งอาจมีผู้ชายคนอื่นเป็นคนบดขยี้ริมฝีปากของเธอ ไม่ใช่เขา หัวใจก็เหมือนถูกไฟเผาเผาแทบมอดไหม้เป็นจุน

‘เจเป็นน้องสาวของแกนะ หยางจิน ดูแลน้องให้ดี...’

เสียงของบิดาตั้งกองอยู่ในสมองทุกครั้งที่เขาคิด ‘ออกนอกกลุ่มนอกทาง’ ดูเหมือนบิดาจะล่วงรู้ ‘ความในใจ’ อันซ่อนเร้นของเขา จึงได้เฝ้าเตือนกลายๆ เช่นนั้นเมื่อหลายปีก่อน เป็นประโยคศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้เขาไม่กล้าทำอะไรเกินเลยกับเธอ และจำต้องวางตัวเป็นพี่ชายผู้แสนดีต่อไปอย่างที่เคยเป็นมาตั้งแต่อายุสี่ขวบ

“พูดอะไรบ้าๆ ผู้ชายคนเดียวที่เข้านอกออกในบ้านฉันก็มีแต่พี่นี่แหละเนื่อมาก”

เจกิตาน์เบะปาก...ทั้งป้า ทั้งหยางจินชี้หวงพอกัน ตั้งแต่เกิดมาจนอายุครบ ๒๕ ปีบริบูรณ์เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว เธอยังไม่เคยมีคนรักเป็นตัวเป็นตนเลยสักคน เมื่อรู้ว่าเธอเป็นลูกเลี้ยงของหมาหลิน ผู้ชายทั่วไปก็เผ่นหายเข้ากลีบเมฆไปแทบทุกราย รายไหนที่ใจกล้าหนอยก็มักถูกหยางจินหาสารพัดวิธีมาขู่ไล่จนต้องยอมถอยไปที่ละคนสองคน แต่อย่างว่า...ถึงผู้ชายสองคนในครอบครัวของเธอไม่ตั้งป้อมใส่หนูๆ ทุกคนที่มาเจ๊าะเจ๊ะ เธอก็

คงไม่สนใจใครอยู่ดี... ไม่สิ ต้องเรียกว่าไม่เคยขายตาแลผู้ชายหน้าไหน โดยไม่มีสาเหตุชัดเจน บางทีอาจเพราะเธอรู้สึกว่ามันเองกำลังรอคอยใครสักคนอยู่ ใครที่จะทำให้หัวใจของเธอสั่นไหวเพราะสิ่งที่เรียกว่า...ความรัก

“ใครว่ากันเล่า ตอนนี้อยู่ไม่ใช่ผู้ชายคนเดียวที่สิงอยู่ในบ้านเธอแล้วนะ เจเจ ไอ้มมมีนั่นถือเป็นผู้ชายคนที่สอง”

หยางจินมองเจ้าหน้าที่เดินเข้าออกกันวุ่นวายอย่างไม่ค่อยพอใจเท่าใดนัก พวกเขาต้องใช้เวลาติดตั้งโรงปรับอุณหภูมิเพื่อ ‘ซาก’ นั่นอีกนานโขเชียวละ

“ตกลงแล้ว พี่รู้ได้ยังไงว่ามมีนั่นเป็นผู้ชาย อาจเป็นผู้หญิงก็ได้”

“ไม่มีทาง ลัญชษัตญาณของพี่มันบอกว่าซากนั้นนะ เป็นผู้ชายแน่นอน!”

กลิ่นคาวเลือดที่ลอยคลุ้งอยู่ในบรรยากาศบังคับให้เจกิตาน์ต้องลืมหูลืมตาตื่นขึ้นจากห้วงนิรชา นำแปลกที่ร่างกายของเธอหนักอึ้งและไม่อาจขยับได้ตั้งใจ เมื่อมองไปรอบๆ ก็พบแต่ความมืดและอึดอัดจนหายใจไม่ออก หญิงสาวหายใจหอบ พยายามร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่อาจเปล่งเสียงใดๆ ให้ล่วงพ้นลำคอออกมาได้ เธอดีใจที่กรีดร้องในความเงียบงันนั้นอย่างบ้าคลั่ง หยาดน้ำตาหยดจากหางตาลงอาบแก้ม

แค่นั้นก็...

ความรู้สึกเกลียดชังอันไร้ที่มาพวยพุ่งขึ้นมาจากกลางอก เจกิตาน์ทั้งตกใจและประหลาดใจที่เพิ่งรับรู้ร่างกายในส่วนลึกมีความรู้สึกชนิดนี้ชัดเจนอยู่และกำลังปะทุออกมาอย่างรุนแรง

ไม่มีวัน... ไม่มีวันให้อภัยเป็นอันขาด!

ต่อให้ผ่านไปอีกกี่พันปี อีกกี่ภพชาติ ก็ไม่มีวันให้อภัย!

กริ่ง...

เจกิตาน์สะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์บ้านดังเข้ามาในโสต

ประสาธ ดวงตาคมซึ่งเบิกโพลงในขณะที่ร่างกายเริ่มรับรู้ได้ถึงความแข็งแกร่งและเย็นเฉียบใต้แผ่นหลัง หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ คล้ายเรียกสติอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะอาศัยแสงสีส้มสลัวจากไฟหลุมบนเพดานมองไปรอบๆ เพียงเพื่อจะพบว่าตนเองนอนอยู่บนพื้นห้องเก็บไวน์ และนอนอยู่ข้างๆ จานไม้วางโลงปรับอุณหภูมิสำหรับ...มัมมี่!

กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์ที่เงียบไปแล้วดังขึ้นอีกคำรบ เจกิตาน์พยายามขยับลุกขึ้นหนึ่งอย่างลำบากยากเย็น ปลายมือและปลายเท้าชาตึกแทบไร้ความรู้สึก แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังพอรับรู้ได้ว่าในมือของเธอกำบางสิ่งบางอย่างเอาไว้ และเมื่อก้มลงมองก็ต้องนิ่งงันไปชั่วขณะ

นี่มัน...มิด!

ใบมิดทำคว่ำสี่เงินวาววับขนาดยาว ๘ นิ้วสะท้อนแสงไฟเป็นประกาย แลบบลابلที่อยู่ในมือยังไม่น่าตกใจเท่ารอยชุดขีดที่อยู่บนกระຈกเนื้อใสแจ๋วของโลงแก้วปรับอุณหภูมิ

เจกิตาน์ทั้งมิด ดวงตาของเธอเต้นระริกขณะกระโจนขึ้นเกาะโลง ปลายนิ้วเรียวยาวราวลำเทียนแตะบนรอยกริดยาวเหล่านั่นอย่างตกตะลึง รอยเหล่านั่นมีทั้งลึกและตื้น บ้างก็กะเทาะเนื้อกระຈกออกบางส่วนราวกับทำเพราะความแค้นสุดขีดหรือไม่ก็คลุ้มคลั่งสุดขีด ซึ่งหากไม่ใช่กระຈกแบบหนาพิเศษแล้วละก็โลงคงแตกยับเยินไปแล้ว

ไม่จริง...อย่าบอกนะว่าเธอเป็นคนทำ...

เจกิตาน์สับสนจนจับต้นชนปลายไม่ถูก แค่อคิดให้ออกว่าตนเองลงมาอยู่ในห้องเก็บไวน์นี้ได้อย่างไรก็มีดบาดด้านแล้ว ไทน์จะมีดกับรอยพวกนี้อีก เธอหุบตามองร่างแห้งเหี่ยวที่นอนสงบนิ่งอยู่ในโลงผ่านกระຈกแก้วด้วยความรู้สึกหลากหลายแถมหวาดหวั่น เธอไม่กลัวซากที่อยู่เบื้องหน้านี้เลยแม้แต่น้อย...แต่กลัวอารมณ์เผ็ดร้อนบางอย่างที่ค่อยๆ แผ่ซ่านมาจากกลางอกและพุ่งขึ้นสู่ดวงตาทั้งสองข้าง

โกรธเกรี้ยว เคียดแค้น ชิงชัง และโศกเศร้า...

สี่อารมณ์ที่ทำให้สมองซึ่งเคยประมวลผลได้อย่างยอดเยี่ยมรวนอย่าง ไม่อาจหาสาเหตุได้...ไม่สิ จริงๆ เธอรู้สาเหตุอยู่แล้ว ก็ร่างมมมีอายุนับพันปี น้อย่างไรเล่า ทว่าสิ่งที่เธอไม่รู้ก็คือ ทำไมเธอถึงได้รู้สึกเช่นนี้ต่อซากศพที่เพิ่ง พบเห็นเป็นครั้งแรกได้กันหนอ...ทำไมเธอถึงเกลียดมันกันเล่า

กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นเป็นครั้งที่สามคล้ายปลายสายยังไม่ล้มเลิกความ พยายาม เจกิตานังยงหน้าขึ้นมองนาฬิกาบนผนังห้องที่บอกเวลาตีสามเศษ แล้วระบายลมหายใจยาว คนเดียวที่ตะบ๊องตะบันโทรศัพท์จนกว่าเธอจะ รับสายชนิดไม่สนใจว่ารบกวนการพักผ่อน ในโลกนี้ก็มีอยู่คนเดียวนั่นละ... หยางจิน! และถ้าเธอไม่รีบไปรับละก็ อีกไม่เกินหนึ่งชั่วโมงเขาก็จะบุกมาที่บ้านเพราะคิดว่าเกิดเหตุร้ายขึ้นกับเธอ แล้วก็จะอยู่ยาวไปจนถึงเช้าซึ่งเป็น สิ่งสุดท้ายที่เธออยากจะทำให้เกิดขึ้น!

หญิงสาวในชุดนอนผ้าซาตินเนื้อบางเดินโผล่ขึ้นบันไดกลับไปยัง ห้องนั่งเล่น เจกิตานังพยายามสลัดภาพสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นออกจากสมอง แล้ว ตรงไปรับโทรศัพท์ที่ดังไม่หยุดด้วยท่าทางเป็นปกติที่สุด แม้ปลายสายจะ ไม่มีทางเห็นสีหน้าซีดเผือดของเธอในยามนี้ก็ตาม

“ฮัลโล...” หญิงสาวรอกเสียงแหบแห้งลงไปบนโทรศัพท์บ้านแบบ ไร้สาย แม้จะพยายามตั้งสติอย่างสุดความสามารถแล้ว เสียงของเธอก็ยัง สั่นนิดๆ อยู่ดี

“เจย์เบิร์ต?”

เจ้าของเสียงทุ้มนุ่มชวนฟังนั้นเรียกขานเธอด้วยชื่อเล่นที่มีเพียง เจ้าตัวเท่านั้นที่เรียก เขาเคยบอกว่าเจย์เบิร์ต หรือนกบลูเจย์ นกขาบสีน้ำเงิน สดใสเป็นสัญลักษณ์แห่งความสุข และเธอก็คือความสุขของเขา...ช่างเป็น คำโกหกที่แสนอ่อนหวานเสียจริงๆ

“นั่นเจย์เบิร์ตใช่ไหม?”

“คะ คุณพ่อ” เจกิตาน์ตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลขึ้น “เหม...หนูนึกว่าพี่หยางจินเสียอีก”

“ถ้าเป็นไอ้หมอนั้นมันคงพุ่งไปหาตั้งแต่โทร. ไม่ติดครั้งแรกแล้วละมั้ง มันหวงเจย์เบิร์ตของพ่ออย่างกับอะไรดี” น้ำเสียงของรูเพิร์ตติดจะเยาะหยันอยู่ในที

หญิงสาวถอนใจ ฟังก็รู้ว่าคนเป็นพ่อไม่ชอบหน้าหยางจินเหมือนที่พี่ชายของเธอไม่ชอบท่านนั้นละ สองคนนี่ไม่รู้เป็นอย่างไรสิน่า เจอหน้ากันที่ไร เป็นได้ทะเลาะกันทุกทีไป

“คุณพ่อมีอะไรหรือเปล่าคะ ถึงได้โทร. หาหนูเด็กขนาดนี้”

เจกิตาน์เปลี่ยนหัวข้อสนทนานี้มโนล เธอไม่อยากให้บิดาพูดถึงหยางจินในแง่ไม่ดี เพราะถึงอย่างไรหยางจินก็เป็นเหมือนพี่ชายแท้ๆ

“โอ พ่อขอโทษด้วยนะเจย์เบิร์ต ลืมไปว่าที่นั่นคงจะตีสามกว่าแล้ว แต่ที่ลอนดอนนี่เพิ่งทุ่มเศษๆ เท่านั้นเอง คือ...พ่อเป็นห่วงเรานั้นละ”

“เป็นห่วงหนูหรือว่าเป็นห่วงมัมมีกันแน่คะ”

หญิงสาวหัวเราะเสียงพลັพทั้งที่ไม่ช้าเลยสักนิด...ที่จริงถ้าพ่อรู้ว่าเธอ ‘เกือบ’ ทำอะไรกับมัมมีร่างนั้นไปบ้าง คงรีบบินตรงดิ่งอย่างไม่คิดชีวิตมารับคืนไปเชียวละ

“พูดอะไรอย่างนั้นเล่า พ่อบอกไปแล้วนี่ว่าห่วงเราต่างหาก” รูเพิร์ตหัวเราะตอบ “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไซ้ใหม่เจย์เบิร์ต พ่อหมายถึง...ไม่มีอะไรแปลกๆ เกิดขึ้นไซ้ใหม่”

คำถามนั้นทำเอาคนฟังนิ่งไปครู่ใหญ่ก่อนจะเสิร์จประดิษฐ์เสียงขบขัน

“เหม ไม่มีหรอกคะ เอ๊ะ เดียวก่อนนะ ไหนคุณพ่อว่าอยู่โครังคะทำไมตอนนี้ถึงไปอยู่ที่ลอนดอนได้”

เมื่อตั้งสติได้ สมองที่เคยเฉยเมยคมก็เริ่มกลับมาประมวลผลได้อีกครั้ง...คนปลายสายถอนใจแรงจนคนฟังรับรู้ได้ถึงความรู้สึกลำบากใจระคนกดดัน

“เรื่องมันยาว เอาไว้พ่อจะเล่าให้ฟัง ตอนที่เจอหน้ากัน” รูเพิร์ตเอ่ยเสียงเบา “พ่อรักลูกนะเจย์เบิร์ต รักมาก เท่าชีวิตของพ่อ”

คำทิ้งท้ายก่อนวางสายถ่วงหัวใจของเจกิตานีให้รู้สึกหนักอึ้งอย่างประหลาด เธอไม่เคยคาดคิดเลยว่านั่น...จะเป็นประโยคสุดท้ายที่ได้ยิน ก่อนที่จะเกิดเรื่องใหญ่ตามมาในอีกไม่กี่วันให้หลัง

II

“ติดต่อกันพ่อไม่ได้?”

เจกิตาน์ซมวดคิ้ว ดวงตาสีอ่อนราวอำพันมองใบหน้าขาวซีดของ เอียน เจนกินส์ อย่างไม่เข้าใจ “แต่ฉันเพิ่งคุยกับคุณพ่อเมื่อต้นอาทิตย์นี้เอง นะคะ คุณพ่อยังบอกฉันว่าจะมารับฉันมีกลับด้วยตัวเองด้วยซ้ำ”

“ผมพยายามติดต่อดอกเตอร์โจนส์หลายหน แต่ท่านไม่รับสายผม เลย คนรับใช้บอกว่าท่านรีบร้อนออกจากบ้านไปพร้อมกระเป๋าเดินทางเมื่อ สองวันที่แล้ว คุณก็รู้ว่าดอกเตอร์โจนส์ชอบไปไหนมาไหนตามใจตัวเอง ไม่เคยแจ้งใครล่วงหน้าอยู่แล้ว ก็เลยไม่มีใครสนใจถามไถ่ แต่ครั้งนี้มัน ผิดปกติมากนะครับ”

“ผิดปกติยังไงเหรอคะ”

คนรอบตัว รูเพิร์ต โจนส์ รู้กันดีว่าเขาชอบทำตัวผลุบๆ โผล่ๆ วันนี้อยู่ลอนดอน แต่อีกวันสองวันก็อาจไปโผล่ที่ไครโรหรืออัสวานเสียเฉยๆ บางครั้งอาจไปอยู่ที่ประเทศไทยหรือไม่ก็เปรูตามแต่อารมณ์จะพาไป เขามักส่งข่าวว่าอยู่ที่ใดก็ตามเมื่อถึงจุดหมายปลายทางที่ตนเองต้องการแล้วเท่านั้น

ทุกคนเองก็ชินกับนิสัยชอบพลุกๆ โพล่ๆ เช่นนี้ของเขาเสียแล้ว

“ช่วงนี้ดอกเตอร์กำลังเก็บตัวทำงานวิจัยชิ้นใหม่อยู่ ตลอดสัปดาห์เดือนมานี้ผมเลยเป็นคนจัดการธุระส่วนใหญ่มากแทนท่านทั้งหมด แล้วก็รายงานให้ท่านทราบทางอีเมล ปกติแล้วต่อให้ยุ่งแค่ไหน ท่านก็จะตอบอีเมลของผมวันละครึ่งเสมอ แล้วก็ส่งงานใหม่ผ่านอีเมลทันที แต่นี้ท่านไม่ตอบเลยมันแปลกเกินไป”

สีหน้าของเอียนดูกังวลมากอย่างที่เจ็กตานี้ไม่เคยเห็นมาก่อน หากคนที่เฉยเมยกับทุกเรื่องในโลกหล้าอย่างเขายังเป็นห่วงบิดาของเธอจนออกนอกหน้าเช่นนี้แล้วละก็แสดงว่าต้องไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาแน่

“งานวิจัยชิ้นใหม่? เกี่ยวกับอะไรคะ ทำไมฉันไม่เคยได้ยินคุณพ่อพูดถึงเลย”

ที่จริงก็ไม่น่าแปลกใจที่เธอจะไม่รู้ ตามปกติแล้วบิดาแทบไม่เคยเล่าเรื่องงานของท่านให้ฟังเลย เว้นแต่เธอจะเป็นฝ่ายเอ่ยถามก่อน หรือไม่ก็เห็นตอนทำงานเสร็จเป็นชิ้นเป็นอัน ได้ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการหรือรวมเล่มจัดจำหน่ายตามร้านหนังสือชั้นนำแล้วเท่านั้น

“ดอกเตอร์อยากเก็บงานวิจัยชิ้นนี้เป็นความลับนะครับ ผมเองก็ไม่ทราบรายละเอียดมากนัก ท่านแค่บอกผมว่านี่อาจจะเป็นการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่ของวงการอียิปต์วิทยาเลยนะครับ”

เอียนอีกอัก เขาโกหกได้ไม่แนบเนียนเสียจนเจ็กตานึกขึ้น มีหรือที่ผู้ช่วยคนสำคัญของบิดาจะไม่รู้ว่าเจ้านายกำลังคร่ำเคร่งกับงานวิจัยชิ้นใดอยู่ แต่ในเมื่อเขาไม่เล่า บิดาไม่เคยเอ่ยถึง เธอก็ไม่เข้าชี้ให้มากความ อีกประการหนึ่ง เรื่องที่น่าห่วงที่สุดตอนนี้คือสวัสดิภาพของท่านต่างหากเล่า

“การค้นพบครั้งยิ่งใหญ่เลยเธอ ไม่มากไปหน่อยมั๊ย” หยางจินยืนหน้าเข้ามาในห้องรับรอง ดวงตากมกริบตัวดมองไปทางเอียนอย่างไม่ค่อยสบายอารมณ์ ทำเอาคนถูกมองได้แต่ยิ้มเจื่อนสู่สถานการณ์

ยิ่งเห็นสายตาของเอียนจับจ้องไปหน้าดังามของเจ็กตานี้ ชายหนุ่ม

ก็ยังอารมณ์เสีย เขาไม่ชอบให้เธออยู่ในที่ลับตากับผู้ชายอื่นสองต่อสอง
นอกจากเขาเลย ให้ตายเถอะ!

“ป้าให้มาดูว่าเราเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จหรือยัง งานจะเริ่มในอีกครึ่ง
ชั่วโมงนี้แหละจ๊ะ”

“หยางจิน” หญิงสาวเรียกชื่อพี่ชายต่างมารดาด้วยน้ำเสียงเข้มจัดเมื่อ
เห็นว่าเจ้าตัวยังส่งสายตาคมขู่เอียนไม่เลิก “เราคงต้องไปดูความเรียบร้อย
ของงานกันก่อนแล้วละคะ เดี่ยวจบงานแล้วฉันจะลองโทรศัพท์หาคุณพ่อ
อีกครั้งก็แล้วกัน คุณก็อย่าเพิ่งกังวลมากเกินไปนักเลยคะคุณเจนกินส์ บางที
คุณพ่ออาจจะอยู่ในที่อับสัญญาณหรือไม่ก็อาจจะกำลังเขียนงานติดพันอยู่
เลยยังไม่มีโอกาสติดต่อคุณก็ได้ คุณก็รู้ว่าท่านเอาแน่เอาอนไม่ได้”

ท้ายประโยคเธอล้อคำพูดของเอียนในตอนแรกเพื่อช่วยให้เขาคลาย
กังวล แล้วเดินไปหยิบกระเป๋าคัลต์ชีสีทองอร่ามที่ขึ้นรูปเป็นแมลงสการ์ับ
และประดับด้วยคริสตัลหลากสีเลียนแบบสการ์ับบนเครื่องประดับของ
ฟาโรห์ตุตันคามุน คัลต์ชีใบนี้เธอออกแบบและควบคุมการผลิตเองทั้งหมด
ด้วยตั้งใจว่าจะทำเป็นสินค้าใหม่ออกวางขายในซีซั่นหน้า

“ดอกเตอร์โจนส์ผิดสัญญาอีกแล้วสิทำ”

หยางจินมองน้องสาวต่างสายเลือดที่เดินออกมาจากห้องรับรองด้วย
แวตาสีชมพู คำนีเจกิตาน์ดูงดงามสะกดตาในแม็กซีเดรสสีดำของลียงเวียง
ชุดช่วงบนตัดเย็บเป็นเสื้อคอปีนแขนกุดทรงหลวม อวดริ้วแขนงมราว
สลักเสลา ชุดช่วงล่างยาวกรอมเท้าและผ่าด้านข้างเผยให้เห็นท่อนขาเล็ก
เพรียวและเป็นสีน้ำผึ้งเนียนสวยตัดกับสีของชุดอย่างน่ามองที่สุด

เจกิตาน์ไม่เหมือนสาวสังคมทั่วไปที่ยามออกงานต้องสวมใส่เสื้อผ้า
แบรนด์หรูคอลเล็กชันล่าสุดเพื่อมาประชันขันแข่งกัน แต่เธอมักเลือกสวมชุด
จากแบรนด์ดังจากคอลเล็กชันใดๆ ก็ได้ที่เหมาะสมกับตนเองที่สุด บางครั้ง
เธอจะเลือกชุดในคอลเล็กชันเก่าระดับวินเทจแล้วนำมาปรับแต่งให้ทันสมัย
จนได้รับคำยกย่องจากนักข่าวอยู่บ่อยครั้งว่าลูกสาวของมหาหลินคือหนึ่งใน

ผู้นำแพชชันแห่งยุค

“พ่อคงติดธุระนั่นละ”

เจกิตานียกไหล่อย่างไม่ใส่ใจนัก แล้วก้าวฉับๆ ไปตามทางเดินอย่างมั่นคง ผ่านหลังและศีรษะของเธอตั้งตรงในขณะที่หางม้าที่รวบและจัดทรงไว้อย่างประณีตกวัดไกวตามจังหวะการเคลื่อนไหวราวมีชีวิต

“ก็เห็นติดธุระทั้งปี”

หยางจินแก่นยืม เขาสาวเท้าเร็วๆ ขึ้นมาเดินเคียงข้างหญิงสาว เป็นภาพที่เอียนเห็นแล้วอดมองด้วยความชื่นชมไม่ได้...ก็จะมีผู้ชายในโลกนี้สักกี่คนกันเล่าที่เดินเคียงคู่กับนางสิ่งทุกอย่าง เจกิตาน์ โจนส์ แล้วไม่ถูกรศมีของเธอข่มจนเป็นเพียงไม้ประดับ และหยางจินคือหนึ่งในไม่กี่คนนั้น จริงอยู่เขาเป็นผู้ชายร่างสูงโปร่งและมีโครงหน้าอ่อนละมุนคล้ายสตรี อีกทั้งยังมีบุคลิกเนิบนาบเหมือนน้ำใสไหลเย็น ดูไม่เคยยอณาทรร้อนใจต่อสิ่งใดในโลกหล้า แต่กลิ่นอายอันตรายที่ไหลเวียนรอบกายทำให้เขาดูเหมือนพญาเสือร้ายที่กำลังรอจังหวะขย้ำเหยื่อที่กล้ำกลั้วล้ำเข้ามาในอาณาเขต ดังนั้นต่อให้เขาสวมเบลเซอร์สีขาและกางเกงสีเดียวกันเช่นนี้ ก็ไม่ได้ช่วยเสริมภาพลักษณ์ให้เขาดูงดงามประหนึ่งเทพเซียนแต่อย่างใด ตรงกันข้าม กลับยิ่งทำให้เขาดูน่าเกรงขามอย่างน่าประหลาด

หากเจกิตาน์คือหยิน หยางจินก็คือหยาง...

สองความต่างที่ลงตัว ทว่าส่งเสริมกันและกัน เป็นสมดุลของสองพี่น้องตระกูลหมาที่แข็งแรงและไม่มีวันพังทลาย เช่นเดียวกับอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของหมาหลินนั่นละ เอียนเคยได้ยินผู้คนแอบกระซิบกันว่าหากวันหนึ่งวันใดทั้งคู่เกิดตกลงปลงใจเป็นคู่รักกันขึ้นมา อาณาจักรของตระกูลหมาคงเกรียงไกรคำฟ้าเขียวละ ซึ่งเขาเองก็เห็นด้วย ทั้งเจกิตาน์และหยางจินดูเหมาะสมกันมากที่สุดในรูปแบบที่พวกคนจีนชอบพูดกันว่าสมกันดังกิ่งทองใบหยก ติดอยู่เพียงว่าแม่นกเจย์เบิร์ดของศาสตราจารย์รูเพิร์ตดูท่าจะไม่สนใจผู้ชายเสียละกระมัง ที่จริงเขาไม่เคยได้ยินข่าวคราว

ว่าเธอเคยคบหากับเพื่อนต่างเพศเลยด้วยซ้ำ สงสัยจะชอบผู้หญิงด้วยกันเสียก็ไมรู้

ทั้งสามคนเดินเข้าไปในห้องจัดงานผ่านทางประตูทางเข้าด้านหลังสำหรับเจ้าหน้าที่ บรรยากาศภายในห้องค่อนข้างสลัวเพื่อขับเน้นให้บรรดาโบราณวัตถุที่จัดวางไว้ดูโดดเด่นและเข้มขลังสมกับตำนานอายุหลายพันปีของพวกมัน บริเวณใต้ที่ดูมืดเกินไป เจกิตานีได้สั่งให้คนติดไฟเพิ่ม แต่ต้องยังคงบรรยากาศที่ตรงกับคอนเซ็ปต์โดยรวมไว้ให้ได้มากที่สุด แต่หยางจินมีความเห็นตรงกันข้าม เขาอยากให้เปิดไฟสว่างโล่งให้หมดด้วยเหตุที่ว่า...

“เหมือนบ้านผีสิงไม่มีผิด”

“ยังไม่จบอีก” เจกิตานีส่ายหน้าอย่างระอาใจ “เราสรุปคอนเซ็ปต์งานจบไปเป็นเดือนแล้ว พี่ยังจะโวยวายเรื่องนี้ไม่เลิกอีกเหรอหยางจิน นี่เป็นความประสงค์ของคุณพ่อ ท่านอยากให้คอลเล็กชันของท่านจัดแสดงในบรรยากาศแบบนี้”

“พ่อเธอ ไม่ใช่พ่อของพี่นี่” หยางจินยกไหล่ยียวน “พี่ต้องสนด้วยอะ”

“รังแกอะไรน้องอีกฮิ หยางจิน ป้าบอกแกแล้วใช้ไหมว่าให้มาดูแลน้อง ไม่ใช่มาคอยแหย่น้อง”

น้ำเสียงทรงอำนาจที่ดังขึ้นพร้อมกับการปรากฏตัวของชายเจ้าของร่างสูงใหญ่ในชุดถึงจวงสีดำขลิบทองอันเป็นเอกลักษณ์และเหล่าผู้ติดตามท่าเอาเยียนและเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องทุกคนยืนนิ่งแทบไม่กล้าหายใจ ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ประพิมพ์ประพายคล้ายผู้เป็นลูกชายยิ่งนัก ทว่าแววตากลับคมกล้าและทรงอำนาจในแบบที่หยางจินยังไม่อาจเทียบชั้นได้

แะละ...ใครจะเทียบชั้นกับระดับเจ้าพ่อผู้เหี้ยมหาญ ‘หม่าหลิน’ ได้ง่ายๆ กันเล่า!

“หยางจินไม่ได้รังแกหนูหรอกค่ะป้า เขาแค่ทำตัวน่ารำคาญ”

เจกิตานีเผลอเข้าไปกอดหม่าหลินไว้อย่างสนิทสนมท่ามกลางสายตาแสดงความหวาดผวาลายลึบคู่ที่จ้องมองมา น้อยครั้งนักที่คนนอกจะมี

โอกาสได้เห็นคนอย่างหมาหลินในอากัปกิริยาสบายๆ เป็นกันเองเช่นนี้ ตามปกติแล้วเขามักดูน่าเกรงขามเสียจนอย่าว่าแต่เดินเฉียดใกล้เลย ขนาดจะหายใจแรงๆ ให้ได้ยังไม่น่า!

“พูดจาทักทายกับเพื่อให้อุ่นน่าน่ารักหน่อยजे” หยางจินแยกเขี้ยวแล้วโผล่เข้าไปกอดบิตาเมื่อหญิงสาวผลัดออกมาก “ผมไม่ได้รังแกน้องนะป้า แคบอกให้เปลี่ยนมาใช้ไฟสว่างหน่อยจะได้ไม่ดูเหมือนบ้านผีสิงแบบนี้”

“ดอกเตอร์โจนส์อยากให้บรรยากาศเหมือนกำลังเดินดูสมบัติอยู่ในสุสานใต้พีระมิด ก็เอาเถอะน่า ตามใจหน่อย เขาอุตส่าห์ให้ยืมข้าวของมาจัดแสดงตั้งเยอะ” หมาหลินตบท้ายของลูกชายหัวแก้วหัวแหวนเบาๆ อย่างรักใคร่

“สมบัติของเขาคนเดียวที่ไหนกันป้า คนอื่นก็ให้ยืมมา ไม่เห็นมีใครเรื่องมากขนาดนี้สักคน โอ้ย!”

หยางจินสะดุ้งเมื่อบิตาตีตหน้าผากของเขาดังเดียว

“พูดอะไรคิดถึงใจน้องบ้าง อย่าให้น้องลำบากใจสิวะ ไอ้ลูกเฒ่า” เขารู้ว่าหยางจินไม่ชอบชี้หน้ารูเพิร์ตเอาเสียเลย แต่บางครั้งก็แสดงออกมากจนเกินไปและอาจทำให้เจกิตานไม่สบายใจได้

“ดีดีให้แรงๆ เลยอะป้า เอาอีกหลายๆ ทีเลยก็ได้ หนูเบื่อกันแล้ว เขาชอบมาป่วนหนูเวลาทำงานอยู่เรื่อย”

หญิงสาวพูดกลั้วหัวเราะ เธอไม่ถามถึงมารดาด้วยรู้ดีว่าท่านไม่มีทางเฉียดกรายมาใกล้โบราณวัตถุอันเป็นที่รักยิ่งของรูเพิร์ตเป็นแน่ ต่อให้ผ่านไปกี่ปี ความชื่นเคืองใจก็ไม่เคยจางหายไปจากใจของแม่เลย

“ก็เอาซี ป้าติดฟีลลิ่งที่ พี่จะหยิกเธอคืนร้อยที”

หรือไม่ก็...จูบ...จนกว่าจะขาดใจตายกันไปข้าง!

“เอาละๆ โตะๆ กันแล้วยังทะเลาะกันเป็นเด็กๆ อยู่ได้” หมาหลินหัวเราะตอบพลางกวาดตามองไปรอบๆ “ทุกอย่างเรียบร้อยดีใช้ไหมเจ มีอะไรติดขัดตรงไหนไหม”

“ไม่มีค่ะป้า เท่าที่เห็นก็เรียบร้อยดี แต่เดี๋ยวหนูจะเดินตรวจอีกสักรอบ เรายังพอมีเวลาอีกหน่อย”

เจกิตาน์ก้มลงมองนาฬิกาข้อมือผู้ชายซึ่งเป็นมรดกตกทอดมารากรูเพิร์ต นาฬิกาแสนเขยเรือนนี้เก่ามากแล้วแถมยังมีรอยจางๆ บนหน้าปัดจากการใช้งานสมบุกสมบัน ทั้งสายหนังยังมีรอยถลอกเล็กๆ แต่หญิงสาวก็ไม่ยอมเปลี่ยน เธอพยายามทะนุถนอมและรักษามันไว้ในสภาพเดิมให้มากที่สุด เพราะนาฬิกาเรือนนี้คือเรือนที่บิดาใช้บอกเวลาไปทั่วอียิปต์เมื่อครั้งยังหนุ่ม มันจึงเต็มไปด้วยความทรงจำมากมายที่ท่านอยากส่งต่อให้ ดังนั้นเธอจึงสวมมันในวันนี้เพื่อเป็นเกียรติแก่ท่าน แต่ท่านกลับไม่ปรากฏตัวตามสัญญา

“เก่งสมเป็นลูกสาวป้าจริงๆ”

หมาหลินลูบศีรษะของลูกบุญธรรมอย่างรักใคร่ เขาคำนวณอายุครบไหว่ที่ปรากฏชั่ววูบก่อนจางหายไปดวงตาของเธอออก และรับรู้ได้ว่าเธอผิดหวังเรื่องที่รูเพิร์ตไม่มาร่วมงานตามสัญญา แต่ไม่มากมายพอที่จะแสดงออกทางสีหน้า...ที่จริงเจกิตาน์เก็บอารมณ์เก่งแทบทุกเรื่องนั้นละ บางครั้งก็เก่งเกินไปจนน่าเป็นห่วง

“แน่นอนอยู่แล้วค่ะ ลูกป้าเสียอย่าง ถ้าอย่างนั้นหนูขอตัวไปดูความเรียบร้อยของงานก่อนนะคะ” เจกิตาน์ยิ้มกว้าง เธอจุมพิตแก้มบิดาบุญธรรมแล้วถอยออกมานิดหนึ่ง “หยางจิน พี่พาป้าไปที่ห้องรับรองข้างเวทีก่อนได้เลยนะ เดี่ยวฉันตามไป”

“เฮ้...เดี๋ยวสิ”

หยางจินชี้นิ้วไปที่แก้มของตนเองคล้ายบอกเป็นนัยๆ ว่าอยากได้จุมพิตจากเธอเช่นกัน แต่เธอกลับทำเมินเฉยแล้วเดินก้าวฉับๆ จากไปเสียตื้อๆ ทำเอาเขาอารมณ์เสีย หมาหลินมองลูกชายแล้วได้แต่ส่ายหน้าอย่างขบขันแถมระอาใจ

หยางจินเอ๊ย...หยางจิน เมื่อไหร่จะรู้ตัวเสียทีว่าเรื่องบางเรื่องก็เป็นไป

ไม่ได้...

เจกิตาน์เดินตรวจตราความเรียบร้อยตามจุดต่างๆ อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ เธอมีดวงตาเฉียบคมและความจำดีเยี่ยม เธอจำได้เกือบหมดว่าจุดใดที่เคยสั่งให้ติดตั้งไฟเพิ่ม หรือบริเวณใดควรจัดเวรยามเพื่อรักษาความปลอดภัยเป็นพิเศษ มีเพียงห้องจัดแสดง ‘เทวรูป’ เท่านั้นที่เธอไม่ค่อยได้เข้าไปดูแลมากนัก ด้วยเป็นส่วนที่หยาบคายโบราณวัตถุมาจากที่อื่นแทบทั้งหมด เว้นก็แต่คันฉ่องโลหะที่ด้ามจับเป็นรูปเทพีฮาธอร์ เทพีแห่งความงามและความรักในห้องนั้นเท่านั้นที่เป็นของรักของหวงอีกชิ้นของบิดาหญิงสาวเลี้ยงชาวตรงไปยังห้องเทวรูปเพื่อดูว่าหลั่วยิ่งเปลี่ยนที่ตั้งกระຈกตามที่เธอขอหรือไม่ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนราวอำพันกวาดมองไปรอบๆ อย่างละเอียด ก่อนที่จะสะดุดเข้ากับบางสิ่งที่ตั้งอยู่กลางห้องจัดแสดง

นั่นอะไร...รูปปั้น?

เจกิตาน์ตัวสั่น ดวงตากกลมโตเด่นระริกระริกขณะสองเท้าขยับก้าวไปเบื้องหน้าราวถูก ‘สิ่ง’ ที่ตั้งอยู่บนแท่นจัดแสดงดึงดูดให้ตรงไปหาโดยไม่อาจบิดพลิ้วได้ ความรู้สึกหวาดหวั่นระคนเสียใจแล่นปราดเข้าจับชั่วหัวใจ

เคঁร่า...แค่น...โกรธเกรี้ยว...และโหยหา...

ความรู้สึกหลากหลายเกิดขึ้นตามมาเป็นระลอก จุกเกลียวคลื่นที่โหมเข้าซัดสาดชายฝั่งอย่างบ้าคลั่งจนหญิงสาวต้องยกมือข้างหนึ่งขึ้นข่มอกเสื้อของตนเองเอาไว้แน่น อึดอัด หายใจไม่ออก เหมือนกำลังจะขาดใจตาย... เธอซ่อนตาขึ้นมองรูปปั้นอายุนับพันปีอีกครั้งด้วยความรู้สึกประหนึ่งกำลังมองเพื่อนเก่าที่รู้จักกันมาเนิ่นนาน รู้จัก...แต่น่าแปลกตรงที่ไม่อยากจดจำถึงความสัมพันธ์ครั้งเก่านั้นว่กันเอาเสียเลย...

รูปปั้นนั้นแตกหักเสียหายไปบ้างตามกาลเวลาที่ผันผ่าน ทว่ายังสมบูรณ์พร้อม คงเป็นเทพีเช็คเม็ต ผู้มีเคียรเป็นสิงโตเพศเมียและมีร่างแบบมนุษย์ที่งดงามชนิดหาได้เปรียบ หัวใจของเจกิตาน์เต้นรัวแรงยามกวาดตา

มองไปยังดวงตาดูดนและปากอ้าคำรามอวดคมเขี้ยวประหนึ่งพร้อมขย้ำคอของเหล่าไพร่ ด้วยความรู้สึกเหมือนกำลังยืนอยู่เบื้องหน้าเทพที่มีเลือดเนื้อจริงๆ อย่างไรวางนั้น

เทพีเซ็คเม็ตเบื้องหน้านี้สูงราวสองเมตรเห็นจะได้ เป็นไม้พอกด้วยปูนและลงสีอย่างวิจิตรบรรจง แม้จะถูกกระแสน้ำแห่งวันเวลาทำให้สีสันทืดจางลอกล่อนและทำให้แตกหักเสียหายไปบ้าง ทั้งแผ่นทรงกลมของดวงอาทิตย์ที่ประดับบนเคียรหักไปจนเหลือเพียงครึ่งเดียว ทั้งส่วนฐานที่ปั้นไปจนรูปปั้นไม่อาจตั้งได้จนต้องอาศัยขาตั้งเหล็กกล้ายึดไว้เพื่อให้ตั้งตรงอยู่ได้ ถึงกระนั้นก็ไม่อาจลดทอนความงามสง่าน่าเกรงขามของรูปเคารพจากบรรพกาลนี้ได้เลย มิหนำซ้ำกลับยังเพิ่มความเข้มข้นอันน่าพิศวงให้อีกด้วย

“น่าจะปั้นให้หน้าออกโตกว่านี้อีกหน่อยนะ ว่าไหม?”

น้ำเสียงราบเรียบไร้อารมณ์ดังเจกิตาน์ออกจากห้วงภวังค์ความคิดอันสับสนวุ่นวาย เธอปรายตามองไปยังที่มาของเสียงข้างกายก่อนจะสะดุดตา กับสิ่งแรกที่เห็น...รองเท้าส้นเข็มสูงปริ๊ดสีแดงสดสะดุดตาชนิดที่ความมืดสลัวของห้องจัดแสดงมัมมี่และโบราณวัตถุจากอียิปต์อันมืดสลัวก็ไม่อาจบดบังเอาไว้ได้ แถมยังเพิ่มความเปรี้ยวเซ็ดฟันด้วยการเติมลูกเล่นเป็นหนามเล็กๆ สีเดียวกันกับรองเท้าเติมพื้นผิว ทรงแบบนี้...สีแบบนี้...

นี่มัน...คริสเตียง ลูบูแต็ง รุ่นปีกาลล์ สไปค์ เป็นรุ่นเก่า แต่ราคาชวนสะพรึงนี่...

“อก...อกโต?”

เจกิตาน์เงยหน้าขึ้นมองเจ้าของประโยคภาษาอังกฤษอันมีเนื้อหาพิลึกพิลั่นแล้วนี่อึ้งไปครู่หนึ่ง ช่างเป็นผู้หญิงที่สวยจัดจ้านเสียนี้กระไร เห็นเพียงเสื้อวหน้าด้านข้างเท่านั้นยังรู้สึกเหมือนถูกความงามของเจ้าหล่อนข่มจนด้อยไปในพริบตา แนวโค้งของหน้าผากและจมูกโด่งงามรับกันเป็นอย่างดีกับริมฝีปากอímเต็มทีเคลือบด้วยลิปสติกเนื้อแมตต์สีแดงเบอร์กันดี เรือนผมสีดำลับเป็นลอนปล่อยสยายเสริมให้ดวงหน้าคมขำแบบสาวอาหรับดู

โดดเด่นสะดุดตาชนิดที่ใครๆ ก็ต้องเหลียวมองซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แต่...ให้ตาย...เธอไม่ถูกชะตากับผู้หญิงที่สวมเบรนต์เนมตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าแบบนี้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกที่ใส่จริต ประดิษฐ์กริยาอย่างคนที่ไม่รู้มายืนอยู่ข้างๆ กันตั้งแต่เมื่อใดแบบนี้ด้วยแล้ว เธอยิ่งหมั่นไส้เป็นพิเศษ! ดูเอาเถอะ กอดดอก ทิ้งสะโพก คล้องกระเป๋ไว้กับแขนเหมือนพวกคุณหญิงคุณนายมาชมตลาดอย่างไรอย่างนั้น!

“เดี๋ยวก่อน...คุณเข้ามาได้อย่างไรคะ เรายังไม่ได้เปิดให้คนนอกเข้ามาเลย”

เธอเหลียวซ้ายแลขวาเพื่อมองหาเจ้าหน้าที่ แต่อีกฝ่ายกลับทำเป็นหูทวนลมไม่ใส่ใจเสียนี้

“โตะๆ ย่อมดีกว่าเบนๆ อยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

เจกิตาน์สะดุ้งโหยงเมื่ออีกฝ่ายหันกลับมามองเธอตรงๆ ดวงตาสีฟ้าใสแจ้วที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนาแน่นงามยิ่งทว่าฉายแววเย็นชาและก้าวร้าวกระด้างเสียจนไม่น่าจะเป็นดวงตาของสตรีได้เลย...เมื่อคิดถึงตรงนี้ภาพที่เห็นตรงหน้าก็พร่ามัวไปชั่วขณะคล้ายถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอก เธอต้องกะพริบตาถี่ๆ หลายครั้งอยู่ราวสิบวินาที ม่านหมอกสีเทาหม่นจึงจางลงทีละน้อย เผยให้เห็นว่าร่างที่ยืนอยู่ข้างตนมีรูปลักษณะผิดแผกไปจากที่เห็นในคราแรกมาก...มาก...ชนิดกลายเป็นคนละคน และ...คนละเพศด้วย!

ผู้หญิงคนนี้...มีอีกร่างที่เป็น...ผู้ชาย!

ใบหน้าสวยหยาดเยิ้มดุจเทพธิดาค่อยๆ ซ้อนทับกับใบหน้าของบุรุษผู้มีความงามเป็นเลิศ โครงหน้าของเขาคมหวานในแบบที่เจกิตาน์เห็นแล้วอดใจเด่นแรงไม่ได้ โหนกแก้มและแนวกรามของเขาชัดได้รูปกับคิ้วเข้มและริมฝีปากหยักลึกดังคันศรได้เป็นอย่างดี เธอเดาไม่ออกว่าเขาเป็นคนเชื้อชาติใด ผิวของเขาเข้มคล้ำมแดด ทว่ากลับมีดวงตาสีฟ้าใสกระจ่างเหมือนธารน้ำแข็งปราศจากมลทินเสียนี้

ดวงหน้านี้...แววตาแบบนี้...เธอเคยรู้จักมานานแสนนาน...

ทั้งรัก...ทั้งแค้น...

“เพน...ทาวีเร!”

ผู้ชายที่เธอควรถีบตอน ชำระแค้น!

ชื่อที่เพิงหลุดรอดพ้นริมฝีปากออกไปก่อให้เกิดความรู้สึกร้อนตุ้ญจุก
สุมด้วยเพลิงกาฬบนมือทั้งสองข้าง ก่อนที่ดาบรูปทรงคล้ายเคียวจะแหวก
เนื้อหนังบนฝ่ามือแต่ละข้างของเจกิตานให้เปิดออกแล้วดันตัวออกมาช้าๆ
เธอมองใบมีดขนาดยาวเกือบสองฟุตที่ผุดขึ้นด้วยดวงตาตื่นตระหนกแล้วปล่อย
กระเปาะลัดซีให้ร่วงหล่นลงพื้นไป

นี่มันอะไรกัน...เป็นไปไม่ได้...

“ดาบโคเพซ? แหม...ช่างเป็นการต้อนรับที่อบอุ่นเสียจริง” สาวงาม
ตรงหน้ามองเจกิตานด้วยแววตาไร้อารมณ์ความรู้สึกขณะที่ดิงเอียร์คัพฟิงู
สีทองจากใบหูแล้วโยนลงบนพื้น มันขยายใหญ่ขึ้นกลายเป็นงูเห่าตัวเซื่องแผ่
แม่เบี้ยพืดด้วยท่าทีคุกคามเป็นที่สุด “เราไม่เคยรู้จักหรือมีเรื่องบาดหมาง
กันมาก่อน ข้าแค่มาเอาของ ไม่ได้อยากมีเรื่อง”

แม้เจกิตานจะรู้สึกสับสนจนจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่มือทั้งสองข้าง
กลับกระชับด้ามดาบเอาไว้แน่น มันทั้งเหมาะมือและคุ้นเคยอย่างเหลือเชื่อ

“แต่ฉัน...อยากมีเรื่อง!”

หญิงสาวไม่รู้วาทนเองพุดออกไปแบบนั้นได้อย่างไร แต่ยิ่งมองใบหน้า
ที่เปลี่ยนสลับไปสลับมาเดี๋ยวชายเดี๋ยวหญิงที่ลอยยั่วอารมณ์นี้แล้วก็ยิ่ง
โกรธ...โกรธจนอยากจะทำ!

“จัดให้ตามคำขอ เจ็บตัวขึ้นมาอย่าหาว่าผู้ใหญ่วิ่งแกล้งเด็กก็แล้วกัน”

สาวงามผู้มีความสูงพิศมณูษย์มณาดิตินี้ดังเป๊าะ งูเห่าสีทองอ้อมกัก
ติดตัวพุ่งเข้าไปใส่เจกิตานทันทีด้วยความเร็วระดับสายตามนุษย์ไม่น่ามองทัน
แต่น่าแปลกที่เธอเห็นทุกการเคลื่อนไหวของมันอย่างชัดเจนราวภาพสโลว์-
โมชั่น จู่ๆ ร่างกายของเธอก็เริ่มขยับเองโดยอัตโนมัติ ขาข้างหนึ่งก้าวเท้าไป
เบื้องหน้าอย่างมั่นคง จากนั้นมือขวาก็จึงตวัดดาบตัดร่างของงูจนขาดเป็น

สองท่อนในคราเดียว

“ดาบตัดงูเวทได้? ไม่เบาเนี่ย” ดวงตาสีฟ้าซัดซาหลุมมองงูสีทองที่คืนสภาพกลายเป็นเอียร์คัพฟ้าซัดครึ่งตกอยู่บนพื้น ประหลาดใจไม่น้อยที่เนื้อหนังดุจเหล็กกล้าของงูซึ่งสร้างขึ้นจากเวทแก่กล้าถูกดาบตัดขาดอย่างง่ายดายราวกรีดมีดผ่านขนมอูมออลี่เนื้อนุ่ม “เจ้าไม่มีเวทมนตร์ แต่ทำไมถึงทำได้ เจ้าเป็นใครกันแน่”

เจกิตาน์ตอบคำถามด้วยการเหวี่ยงดาบใส่คนตรงหน้าที่กระโดดถอยหลังหลบอย่างว่องไว เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนเองกันแน่ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความรู้สึกเคียดแค้นอัดแน่นสุมทรวงนี้มาจากไหน รู้เพียง...หากวันนี้ไม่ได้ตัดคอคนसारเลวคนนี้ เธอคงไม่มีวันตายตาหลับ!

“อย่าอยู่เลย เพนทาวีเร!”

หญิงสาวคำรามฮึ่มฮั่มอยู่ในลำคอ ในสมองมีแต่เสียงตะโกนกรีดร้องแสดงความชิงชังดังก้องไปหมด ดวงตาของเธอพร่ามัวทว่าร่างกายกลับกวัดแกว่งอาวุธได้อย่างคล่องแคล่วทั้งที่เธอมั่นใจว่าเพิ่งเคยเห็นดาบในมือนี้เป็นครั้งแรก

“ผู้ใดคือเพนทาวีเร จำคนผิดแล้วกระมัง”

ร่างในชุดสีแดงเพลิงยังคงหลบซ้ายหลบขวาอย่างคล่องแคล่วในขณะที่แขนข้างหนึ่งกอดอกไว้ส่วนอีกข้างเท้าคางด้วยท่าทางคล้ายกำลังครุ่นคิด เจกิตาน์เห็นแล้วยิ่งโกรธ ประกบดาบซ้อนกันเป็นกากบาทหมายจะใช้ส่วนที่โค้งเป็นเคียวตัดตัดศีรษะของอีกฝ่ายในดาบเดียว แต่กลับซ้ำกว่าผู้หญิงตัวใหญ่ยักษ์ที่ขยับเท้าหมุนตัวไปยืนซ้อนข้างหลังเธอด้วยลีลาราวกับกำลังเรีงระบำ แล้วคว้าข้อมือทั้งสองข้างของเธอไว้แน่นด้วยมือที่แข็งแรงปลอดเหล็ก เรียวงามมหาลกาลแบบนี้ หากไม่เห็นว่าเจ้าตัวทาลีบสีแดงเปร็ด เธอคงคิดว่าเป็นผู้ชายแน่แล้ว!

“แก!”

เจกิตาน์เข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน เธอพยายามดิ้นรนอย่างสุดความสามารถ

แต่ไม่ว่าจะพยายามเพียงไหนก็ไม่อาจสู้แรงคนที่อยู่เบื้องหลังได้เลย

“เป็นมนุษย์ธรรมดา ไร้มนต์รา แต่เหตุใดจึงแข็งแกร่งเพียงนี้ได้” เสียงพูดนั้นยังคงราบเรียบ ปราศจากความรู้สึกใดๆ ทว่ามีกระแสแห่งความฉงนสงสัยปะปนบางเบา “ตอบมา เจ้าเป็นใคร”

“เป็นใครนั่นหรือ” เจกิตาน์โกรธจนตาพว้า ไม่รู้ว่าโกรธอะไรเหมือนกัน รู้แต่ว่าโกรธ...มากเสียด้วย! “ฉันก็เป็นคนที่จะทำให้แกไม่มีวันลืมอีกไปจนตลอดชีวิตไปเล่า!”

พูดจบหญิงสาวก็ถีบตัวกระโดดขึ้นแล้วกระแทกศีรษะใส่คนที่อยู่ด้านหลังทันทีจนใบหน้าซีดช้ำอัมมดงามนั้น ‘ยุบ’ หายเข้าไปในส่วนกะโหลกอย่างง่ายดายประหนึ่งว่าเนื้อหนังนั้นมาจากวัสดุเนื้อนุ่มอย่าง...ชีส!

“เจ้าทำให้ข้าต้องเสียเวลาซ่อมหน้าใหม่อีกแล้ว นังหนู” ถึงถูกกระแทกแรงจนหน้าบุบ เจ้าของมียังยึดข้อมือของเจกิตาน์ไว้แน่นเหมือนไม่สะทกสะท้านสักนิด “แต่เห็นแก่ที่เจ้าเป็นมนุษย์ที่น่าสนใจ ครั้งนี้จะรังเกียจข้าหน่อย หน่อยก็แล้วกันนะจ๊ะ”

เสียงกระซิบกระซาบกลัวหัวเราะนั้นมาพร้อมกับสัมผัสที่กระแทกลงบนท้ายทอยเต็มแรงจนหญิงสาวทรุดลงไปนอนกองกับพื้น ดาบโคเพศทั้งสองเล่มหล่นกระทบกับพื้นกระเบื้องสีดำเงาวับดังเค็ง ภาพรอบกายเริ่มวูบไหวและถูกความมืดเข้าครอบงำที่ละนิด แต่เธอก็ยังฝืนทนจิกเล็บลงบนฝ่ามือเพื่อใช้ความเจ็บปวดดึงสติสัมปชัญญะเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

“ข้าแค่มารับของ ไม่อยากทำให้เป็นเรื่องใหญ่”

เท่าใญ่โตผิดมุษย์มณาในรองเท้าคริสเตียน ลูบแต่งก้าวข้ามร่างของเจกิตาน์ไปยังตู้กระจกที่ตั้งอยู่อีกด้านด้วยจังหวะการสับขาประหนึ่งกำลังเดินแปะชั้นอยู่บนรันเวย์ระดับโลก มือขวาเนียนที่ทาเล็บสีแดงสดยื่นผ่านกระจกกันกระสุนอย่างง่ายดายราวกับยื่นมือผ่านม่านน้ำเข้าไปหยิบคันฉ่องโลหะกระดากะด่างที่มีด้ามจับเป็นส่วนศีรษะของเทพีฮาธอร์ออกมาโดยที่สัญญาณกันขโมยที่ติดตั้งไว้ไม่ส่งเสียงร้อง

“นั่น...เป็นของคุณพ่อ...แกอย่าได้หวัง!”

เจกิตาน์รวบรวมเรี่ยวแรงที่เหลืออยู่ในช่วงเวลาก่อนที่สติสัมปชัญญะจะดับวูบหยิบตาบทรงเคียวขว้างใส่สาวงามชุดแดง นำประหลาดนักที่คมดาบตัดข้อมือข้างที่ถือนั่นอย่างแม่นยำในฉับเดียว มือข้างนั้นจึงหล่นลงบนพื้นพร้อมกับกระຈ...แต่ไม่มีเลือดลักหยด!

“เจเจ!”

หยางจินวิ่งหน้าตื่นเข้ามาในห้องจัดแสดงเทวรูปพร้อมกับเจ้าหน้าที่ของพิพิธภัณฑสถานศรากลุ่มใหญ่ เมื่อเห็นร่างบางระหงของเจกิตาน์นอนคว่ำอยู่กับพื้น หัวใจของชายหนุ่มก็หล่นวูบ เขารีบปราดเข้าไปประครองเธอไว้ในอ้อมแขน

“หยางจิน...” เจกิตาน์ปรือตามองพี่ชายต่างสายเลือด เธอขึ้นหัวสั้นระริกไปยังตู้จัดแสดงโบราณวัตถุ “คั่นฉ่อง...คั่นฉ่องของคุณพ่อ...”

“คั่นฉ่อง?”

หยางจินขมวดคิ้วแล้วมองตามนิ้วมือของหญิงสาวไปก่อนจะต้องอ้าปากค้าง บนพื้นเบื้องหน้ามีคั่นฉ่องอยู่จริงๆ เพียงแต่มือที่ทาเล็บสีแดงกำด้ามจับของมันอยู่ด้วย!

มีเพียงมือข้างเดียว ไม่ปรากฏแม้แต่เงาของเจ้าของ!

หญิงสาวในชุดแม็กซีเดรสเกาะอกของชาเนลเดินวนวนเข้ามา
ในร้าน ‘เมซง เดอ รติ’ ลวดลายสามเหลี่ยมสีน้ำเงิน แดง ฟ้าย และขาวที่
เรียงตัวกันเลียนแบบเกลียวคลื่นในแนวนอนพลิ้วไหวตามจังหวะการก้าว
เดินที่ใส่วิจิตจะก้านเกินสตรีเพศ เรือนผมสีดำหยักศกรวบไว้เป็นมวยต่ำเผย
ให้เห็นใบหน้าที่สวมแว่นตากันแดดอันเชื่องปกปิดใบหน้าเอาไว้ แต่ถึงกระนั้น
ก็ยังมองเห็นได้ชัดว่าใบหน้าซีกซ้ายยื่นอยู่และยุบเข้าไปในกะโหลก

“ใครอนุญาตให้แกเข้ามา ราชีดา”

เจ้าของน้ำเสียงห้วนสั้นนั้นนั่งอยู่บนโซฟา ดวงตาสีเขียวเข้มราวใบไม้
กลางป่าในฤดูร้อนตัวดมมองผู้มาเยือนอย่างไม่สบอารมณ์นัก ใบหน้าบึ้งตึง
ของเขางามเลอเลิศดุจหลุดออกมาจากภาพวาดเทพยดาฝรั่งเศสที่ประดับตาม
วิหาร เรือนผมสีดำตัดสั้นอย่างประณีตขบขันให้ผิวขาวจัดของเขายิ่งดู
กระจ่างใสประหนึ่งมีแสงสีทองเรืองรองห่อหุ้มเอาไว้ เขาสวมเสื้อผ้าเรียบหรู
เพียงเสื้อเชิ้ตผ้าไหมสีขาวที่ปลดกระดุมจนเกือบหมดเผยให้เห็นแผงอกกว้าง
และกางเกงผ้าสีดำ เครื่องประดับเดียวที่เขามีคือหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มที่

เอนกายหลับพริ้มอยู่บนตัก คีระเล็กที่ปกคลุมด้วยเร็นผมสีน้ำตาลเข้ม
 ชบอยู่กับบ่าของเขอย่างไว้นิ่งเฉยใจที่สุด...

ทั้งที่ไม่ควรไวใจเลยสักนิด...

“ขอโทษที่มาขัดความลำราญเจ้าคะ มิสเตอร์เจย์ แต่บ่าวมีเรื่อง
 เดือดร้อนมาขอให้ช่วย”

ราชิดาลอบมองมือเรียวยาวดั่งลำเทียนลูปอยู่บนต้นขาขาวเนียนที่โผล่
 พันมินิเดรสสีฟ้าอ่อนของหญิงสาวบนตักของชายหนุ่มและริมฝีปากบวมเ
 นิดๆ เพราะจุมพิตของเธอ แล้วลอบกลอกตาอย่างระอากใจ นึกถึงอาการ
 คลอเคลียติดเมี่ยงไม่ยอมห่างของนุร์ผู้เป็นนายเหนือหัวขึ้นมาตึงตึง แหม...
 น่ารำคาญจริงๆ ทั้ง ‘เทพผ่าน’ ผู้ใช้ชีวิตอยู่ในทะเลทราย กับ ‘เทพแท้ๆ’ ที่
 ใช้ชีวิตปะปนอยู่กับมนุษย์ ทั้งรักทั้งหลงเมี่ยงหัวปักหัวปำเหมือนกันไม่มีผิด!

“เดือดร้อน? แล้วจำเป็นต้องสนไหม”

เจย์ใช้คำพูดแบบสมัยใหม่ตามความเคยชิน เขาโอบอุ้มร่างนุ่มนิ่มไว้
 ในอ้อมแขนแน่นเข้าแล้วลูบขึ้นพาเธอไปไว้ในห้องพักด้านข้างเพื่อซ่อนจาก
 สายตาสอดรู้สือเห็นของอีกฝ่าย...ถึงจะสวดยหาดฟ้ามาดินอย่างไร เนื้อแท้
 ข้างในก็เป็นผู้ชายอยู่ดี ฉะนั้นห้ามมองมัทนาของเขานานๆ เป็นอันขาด
 เขาหวง!

“เดือดร้อนหนักเลยนะเจ้าคะ” ราชิดาทำเสียงสะอิดสะอื้นออกอ้อน
 แต่ใบหน้ายังคงไร้อารมณ์

เจย์เดินออกมาจากห้องแล้วปิดประตูลงกลอนจากด้านนอก ดวงตา
 คมกล้ำมองตรงไปยังร่างใหญ่โตผิดธรรมดาของสตรีโฉมสะคราญเบื้องหน้า
 ครู่หนึ่ง ก่อนจะกระตุกยิ้มแปลกๆ ชวนให้คนถูกมองรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ
 พิกุล

ทุกคนที่นายท่านคบหาเป็น ‘มิตรสหาย’ ช่างน่ากลัวเหมือนกันทุก
 กระเบียด!

“บอกไว้ก่อนนะว่าของฟรีไม่มีในโลก ชาวับตี ทุกอย่างย่อมมีราคา

ค่าางวดของมัน”

“เรื่องนั้นบ่าวทราบดี” ราชิตาค้อมศีรษะอย่างนอบน้อม ด้วยรู้ว่าหากพูดผิดพลาดไปแม้แต่คำเดียวอาจถูก ‘หนาม’ ตวัดร่างขาดเป็นสองท่อนได้ กว่าจะตอคินดังเดิมต้องใช้เวลามากโข และเธอไม่มีเวลามากถึงเพียงนั้น “ให้บ่าวจ่ายเท่าใดก็ยอมจ่าย บ่าวจัดการเรื่องนี้เองไม่ได้จริงๆ เจ้าคะ”

ราชิตาใช้มือข้างที่ถือสายกระเป๋าล้วงซ้อมือทรงพีระมิดสีทองถอดแว่นตาออก เผยให้เห็นใบหน้าด้านที่เสียหายชัดเจน จากนั้นก็ชูแขนขาซึ่งปราศจากมือขึ้น

“ความเสียหายเหล่านี้ซ่อมไม่ได้เจ้าคะ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใดเหมือนกัน นายท่านก็อยู่ใกล้ตั้งอียิปต์ เลยต้องบากหน้ามาที่นั่นแทน หวังว่ามิสเตอร์เจย์คงเมตตาเข้ารับใช้ตัวน้อยๆ เช่นบ่าว”

ชาวับตีชี้ฝั่งระวางที่จะไม่เอ่ย ‘นามจริง’ ของเทพเจ้าออกไป ด้วยรู้ว่าเขาชอบให้เรียกด้วยชื่อของ ‘โลกฝั่งนี้’ มากกว่า

“เข้ารับใช้ตัวน้อยๆ? พูดผิดพูดใหม่ แกสูงสองเมตรนะชาวับตี” เจย์แบะปากพลางสาวเท้าเดินตรงเข้าไปดูร่องรอยความเสียหายใกล้ๆ “ฉันจะดูให้ก็ได้ แต่แกต้องเลิกทำเสียงดัดจริตเหมือนแกเป็นสาวน้อยตัวเล็กน่ารักที่ต้องการความช่วยเหลือเสียที ฉันชนลุก เป็นผู้ชายก็พูดให้เหมือนผู้ชายหน่อย”

เห็นท่าทางประดิดประดอยเกินหญิงของทาสรับใช้ตนนี้แล้ว เขาเข้าใจหัวอกของนุรีเป็นอย่างดีว่าทำไมถึงได้หมั่นไส้มันนักหนา ถึงขนาดเกลี้ยร้ายเวทให้อยู่ในร่างสตรีเพศที่งามเลิศล้ำกว่าตัวใหญ่จนน่ากลัวเช่นนี้มาหลายร้อยปี แต่ก็สมควรอยู่ละ ราชิตากวนประสาทไ้หย่อยเสียเมื่อไหร่ เรื่องลอยหน้าลอยต่ายัวอารมณ์เจ้านายละถนัณก!

“หือ?” เจย์ตีดนิ้วเบาๆ หน้ากากทองคำแท้ที่เป็นโฉมหน้าอันแท้จริงของชาวับตีก็ปรากฏขึ้นครอบใบหน้าของราชิตาไว้ หน้ากากฝั่งขวาบุบจนดวงตาที่ทำจากพลอยสีฟ้าใสแจ้วเกือบหลุดออกมาจากเบ้า “ทองคำของนุรี

มีเวทแก่กล้าปกป้องรักษา ไม่น่าจะมีอะไรในโลกนี้ทำให้มันอยู่ในสภาพนี้ได้”

นุรแข็งแรงมาก เวทมนตร์ของเขาก็เช่นกัน สมัยยังมีร่างกายของมนุษย์ เจ้าชายคาเอมวาเล็ดคือจอมขมังเวทอันดับหนึ่งของอียิปต์ เมื่อเปลี่ยนมาเป็นเทพผ่านผู้พิทักษ์ซุมทรีพท์เทวะ พลังก็ยิ่งเข้มขลัง ดังนั้นทุกสิ่งที่เขาสร้างจึงอยู่ในสภาวะที่เรียกว่าอมตะ ไม่อาจถูกทำลายได้เหมือนตัวตนของเขานั่นละ

“มีคนทำได้แล้ว เป็นมนุษย์เสียด้วย”

“มนุษย์?” เจย์เลิกคิ้วนิดๆ อย่างประหลาดใจ เขาหลุบตามองรอยตัดเรียบกริบบนข้อมือขวาของชาวับต้อยู่ครู่ใหญ่ “มนุษย์ประเภทไหนกัน ถึงได้มีความอาภาตรุนแรงขนาดนี้ ขนาดรอยตัดนี้ยังมีกลิ่นของความแค้นชัดเจนเลยนะ”

ชายหนุ่มทำจมูกฟุดฟิดพร้อมกับตะปลายนิ้วชี้บนรอยตัดนั้นก่อนจะดึงนิ้วออก กลุ่มไอแค้นสีดำลอยตามปลายนิ้วออกมาอย่างเชื่องช้า ทว่าเปี่ยมไปด้วยจิตมุ่งร้าย เขาเดินนำกลุ่มไอทมิฬนั้นตรงไปยังตู้ไม้แบบวินเทจที่มีขวดบรรจุวัตถุดิบสำหรับผลิตน้ำหอมวางเรียงรายนับร้อยขวด จากนั้นจึงหยิบขวดเปล่าออกมาหนึ่งขวด แล้วสะบัดปลายนิ้วบรรจุกระไอชั่วร้ายนั้นลงไปในขวดก่อนจะปิดฝาจนสนิท

“มนุษย์ผู้หญิง” ราชิดาตอบพลางมองดูมือชี้ฝั่งที่เริ่มอกคิ่นที่ละนิดหลังจากถูกขจัดพลังมืดมนออกไป “ไม่รู้จักกันมาก่อน จำไม่ได้ว่าเคยมีความแค้นอันใดต่อกัน”

“มนุษย์ผู้หญิง?” เจย์ทวนคำด้วยนึกว่าหูผาดไป เขาเขียนคำว่า ‘ความแค้น’ บนฉลากหน้าขวดด้วยลายมือบรรจงสวยงามดูงานศิลป์ “อย่าล้อเล่นนะ มนุษย์ผู้หญิงที่ไหนจะมีไอสังหารรุนแรงขนาดนี้กันเล่า”

“นางเรียกดาบโคเพชออกมาจากมือทั้งสองข้างได้” ราชิดาลูบรอยต่อของซี่ผึ้งแล้วคลึงให้เข้าที่พร้อมกับลองขยับมือที่งอกใหม่ไปมา “นางเรียกบ่าวว่าเพนทาวีเร แล้วก็ตัวดาบฟันบ่าวเสียยับ”

“หือ?” คราวนี้เจย์ลากเสียงยาวแล้วคลี่ยิ้มหวานชวนชวนลูกเป็นที่สุด ดวงตาคู้งามปรายมองใบหน้าบุ๋มบี้ของอีกฝ่ายคุ้ยลั่นๆ ก่อนจะหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ ดูเหมือนมารร้ายมากกว่าเทพเจ้าผู้มีกายเนื้อเป็นทองคำ “อ... เป็นอย่างนี้เอง นูร์ถึงได้ส่งเจ้ามาที่ห้องกงสินะ”

“ท่านหมายความว่าอย่างไรกันเจ้าคะ ท่านรู้อะไรที่บ่าวไม่รู้อย่างนั้นหรือ”

“ฉันกับนูร์รู้ทุกอย่างที่ไอ้หน้าโง่อย่างแกไม่รู้ นั่นละ” เจย์ยกคิ้วยียวน แล้วกระดิกนิ้วเรียกให้ราชิดาเดินมาที่หน้าเคาน์เตอร์

“ทุกอย่างที่รู้นั้น...พอจะแจกแจงให้เป็นวิทยาทานแก่บ่าวได้หรือไม่”

ชาวบัติผู้เห็น่อยหน้ากับการถูกปั่นหัวเดินตรงไปหาเจย์อย่างว่าง่าย เพราะรู้ดีว่าการขัดคำสั่งเขาก็ก่อกับหาหาใส่หัวไม่แพ้กับการขัดคำสั่งนูร์ ผู้เป็นนายเหนือหัวเลย

“ได้นะได้อยู่หรอก แต่ถ้าไม่บอกแล้วปล่อยให้แกไปเผชิญชะตากรรมเองจะสนุกกว่า” เจย์เคาะนิ้วชี้ลงบนเคาน์เตอร์ดังก๊อกๆ ราชิดาถอดหน้ากากวางตรงหน้าเขา “ว่าแต่...นูร์บอกแกว่ายังไง ตอนที่ส่งแกมาที่นี่”

“นายท่านถามบ่าวว่าอยากได้ร่างบุรุษคืนหรือไม่ บอว่าตอบว่าอยากได้ นายท่านก็บอกให้บ่าวมาเอา ‘โฉม’ ในกระจกคืนก่อน แล้วท่านจะป็นหน้าเดิมจากโฉมนั้นให้ บาวก็นึกว่าจะป็นบำเหน็จที่บ่าวคอยดูแลท่านโฮริเป็นอย่างดี ที่ไหนได้ หาเรื่องรังแกบ่าวเสียนี่”

“ป็นบำเหน็จ? กลัวได้แกเป็นลูกสะใภ้จนต้องรีบคืนร่างให้ละไม่วา” เจย์เหยางที่สีกัดจากสนทามาริส์ลงบนหน้ากากด้านที่บุบ กลิ่นหอมหวานของยางสนลอยกรุ่นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะมีต้นอ่อนเล็กๆ งอกขึ้นบนหน้ากากทองคำ รากฝอยเล็กๆ แผ่สาขาจนปกคลุมพื้นที่ทั้งหมด ต้นสนจ้วค่อยๆ เหยียดลำต้นสูงขึ้นราวห้านิ้วก่อนจะออกดอกสีชมพูเล็กๆ บานสะพรั่ง “ครั้งหนึ่ง เทพโอซิริสถูกเทพเซธหลอกให้ลงไปนอนในหีบที่ประดับด้วยอัญมณีงามล้ำเลิศ จากนั้นก็นำไปโยนทิ้งลงแม่น้ำไนล์ หีบลอยไปติดอยู่ในโพรงของ

ต้นสนทามาริสก์พอดิ ทำให้ส่นหอมลีซมพูนี่มีพลังในการเยียวรักษาอย่างเอกอุ”

“มิสเตอร์เจย์กล่อมนายหญิงมัทนาให้นอนด้วยตำนานอีลิปต์ ๑๐๑ เป็นประจำแบบนี้ทุกวันลึนะเจ้าคะ มิน่าเล่า นายหญิงมัทนานอนหลับปุ๋ยไม่รู้สึกรู้สว่าบ่าวเข้ามาในนี้สักนิด”

แม้ตอนนั้นใบหน้าของราชิดาจะมีเพียงพลอยสีฟ้าใสแจ้วฝังอยู่ในตำแหน่งของดวงตา ไม่มีจมูกหรือปาก แต่คนฟังรู้แจ้งแก่ใจดีว่าเจ้าตัวกำลังลอยหน้าลอยตาประชดประชันอยู่

“ฉันไม่ใช่รูรนะ ชาวบัต ไม่มีน้ำอดน้ำทนกับนิสัยกวนตีนของแกแน่” เจย์หรีตามองทาสไร้หน้าอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก “แต่ช่างเถอะ วันนี้ฉันอารมณ์ดีที่ได้เห็นความหายนะแบบชวยฉิบหายวายวอดของแก จะยกให้สักวันก็ได้”

“แหม...บ่าวรู้สึกซาบซึ้งใจจริงจริง”

ราชิดายกมือขึ้นทาบอกด้วยท่าทางที่เจย์มองแล้วรู้สึกว่กระเดะเสียจนร่ำร่ำอยากจะกระชากต้นสนทามาริสก์ออกจากหน้ากากก่อนที่จะซ่อมเสร็จ...ขนาดมีแต่ผิวหน้าชี้ฝั่งเหินวๆ ยังกวนโอ้ยขนาดนี้ ถ้ามีใบหน้าครบจะนำถึบขนาดไหน!

“ปากดีไปเถอะ แกนะโดนเทพีแห่งสงครามหมายหัวเข้าแล้ว ยังไม่รู้ตัวอีก” เจย์ตีดนิ้วเบาๆ ดวงตาที่เหลื่อมไม่เข้าที่ของชาวบัตปากเประก็เคลื่อนไหวกลับเข้าสู่ตำแหน่งเดิม “ดูท่าจะดวงกุดก่อนได้ร่างผู้ชายคืนเสียละกระมัง”

“เทพีแห่งสงคราม? หมายถึงเทพีเช็คเม็ตหรือเจ้าคะ”

‘เอ...หรือองค์เทพีจะโกรธเพราะเราพูดว่ารูปปั้นนั้น ‘อกแบน’ กันหนอ...ไม่น่าเป็นไปได้ เทพสตรีผู้มีเศียรเป็นสิงโตผู้รักการดื่มเลือดมนุษย์และร่ำสุราเป็นชีวิตจิตใจนางนั้นห้าวหาญเกินกว่าจะใส่ใจเรื่องเล็กน้อย หยุ่มหิหมแบบผู้หญิง ที่จริง...ตอนที่นางกับเทพีฮาร์เธร์เสด็จมาประทานพร

ให้ท่านโอรสตอนถือกำเนิดนั้น นางรักมุกตลกได้สะดือของเราเสียด้วยซ้ำไป'

"เทพีแห่งสงครามอีกคนต่างหาก คนที่เป็นมนุษย์ แต่วิญญูณได้รับพรจากเทพ"

เจย์เปาดอกลีชมพูของต้นสนขนาดจิ๋วเบาๆ กลีบดอกเล็กๆ ลอยฟุ้งในอากาศส่งกลิ่นหอมจางๆ ก่อนที่กิ่งก้านใบและลำต้นจะสลายหายไป เหลือเพียงหน้ากากทองคำสีทองสุกปลั่งที่คืนสภาพงดงามเหมือนใหม่

"ได้รับพรจากเทพ? ท่านหมายถึงการที่สตรีนางนั้นเรียกดาบออกมาจากมือได้ เป็นเพราะเทพีเซ็คเม็ตให้พรนางหรือ"

ภาพตอนที่ดาบโคเพชรทรงโค้งสองเล่มผุดขึ้นมาจากฝ่ามือชาวเนียนยังคงประทับแน่นอยู่ในห้วงจิต ร่างของหุ่นขี้ผึ้งไม่มีสมอง ไม่มีอวัยวะภายใน วิญญูณจึงเป็นดังฮาร์ดดิสก์ที่ทำหน้าที่บันทึกความทรงจำไว้ ราชิดาจึงไม่เคยลืมเลือนสิ่งใดเลยนับตั้งแต่สถิตอยู่ในร่างที่นุรสร้างให้ แต่ก่อนหน้านั้นตนเป็นอะไร ก่อกำเนิดขึ้นมาจากเวทมนตร์บทไหนของเจ้านายก็ไม่เคยคิดใส่ใจจะค้นหา เพราะถึงอย่างไรก็ต้องคอยรับใช้องค์เทพผ่านไปจนชั่ววันรันดร์อยู่แล้ว

"เปล่าเลย นั่นไม่ใช่พรที่นางได้รับ แต่เป็นความเคียดแค้นชิงชังที่มีต่อความชั่วช้าของเจ้าต่างหากเล่า เพนทาวีเร"

เจย์ส่งหน้ากากให้ราชิดาแล้วหัวเราะอย่างมีเลศนัย

เป็นอีกครั้งที่ชื่อ 'เพนทาวีเร' ที่ได้ยินก่อให้เกิดความรู้สึกเคลือบแคลงอย่างประหลาด

"บ่าวไม่เข้าใจที่ท่านพูดเลยสักนิด มิสเตอร์เจย์"

หน้ากากสีทองที่ครอบลงบนหน้าถูกดูดกลืนหายไปใต้พื้นผิวขี้ผึ้งอย่างรวดเร็ว เพียงครู่ก็ปรากฏใบหน้างามล้ำดุจเทพปั้นแต่งขึ้นมาแทนที่ เป็นใบหน้าเดิมที่เจย์คุ้นเคยมาแต่แรก

"บางเรื่องต้องรอให้ถึงเวลาก่อน แล้วแกจะเข้าใจเอง"

เขาหยิบกระจกที่ด้ามจับทำจากเงินแท้สลักลายเถาภูเขาหลากกลีบ

ส่งให้ราชิดาสำรวจความเรียบร้อย ซึ่งชาวับตีไม่รอช้า ควักลิปสติมาเอส-
โตรของอาร์มานีนัมเบอร์ ๔๐๐ สีแดงสดซึ่งเป็นสีชิกเนเจอร์ของแบรนต์ดัง
ขึ้นมาทาบนิมฟ์ปากอวบอ้อมอย่างคล่องแคล่วจนคนมองชนลุก

“แกเป็นผู้ชายแท้ๆ ไม่รู้สึกละเอียดๆ บ้างหรือโงะที่ต้องมาแต่งหน้า
ทาปาก แต่งตัวเป็นผู้หญิงอยู่เป็นร้อยละ ปี่แบบนี้”

แถมยังทาแก้มกว่าห้าหนของเขาคือ รายนันทาแต่ลิปมันกับลิปกลอส
สีอ่อนๆ และแทบไม่แต่งหน้าเลยด้วยซ้ำ มิน่าเล่า...นุ้รถึงได้กังวลใจว่า
ลูกชายตัวน้อยจะหลงผิด คิดรักไอ้ชาวับตีผิดเพศตัวนี้เป็นจริงเป็นจัง

“แรกๆ ก็หุดหิดใจเจ้าคะ แต่พอนานๆ ไปก็เริ่มชิน” ราชิดาเม้มปาก
เกลี้ยเนื้อลิปสติกให้เสมอกัน จริตจะก้านเหลือकिनจนเจ็ต้องกลอกตาอย่าง
ระอาใจ “อีกอย่าง ได้ผลาญทรัพย์สินสมบัติของเจ้านายซื้อของแบรนต์เนมแบบ
นี้ก็สนุกดี”

“ชนหน้าแข่งนุ้รไม่ร่วงหрокน่า ทรัพย์สินสมบัติมหาศาลขนาดนั้น แก
ผลาญอีกหมื่นปีก็ยังไม่ถึงเสียของที่มันครอบครองไว้เลยด้วยซ้ำ” มนุษย์
อาจไม่เคยล่วงรู้เลยว่าจอมขมังเวทแห่งทะเลทรายผู้นั้นซุกซ่อนขุมทรัพย์ไว้
ในเมืองมายามากมายเพียงใด หากรู้...รับรองว่าคงได้ตามหากันพลิกผืน
ทรายแน่ “สรุปแล้ว เดียวนี้แกพิศวาสผู้ชายหรือผู้หญิงกันแน่ะ”

“บ่าวยังคงชมชอบสตรี เพียงแต่ตอนที่นายท่านนำจิตของบ่าวมาใส่
ไว้ในร่างนี้ นายท่านไม่ได้มอบอารมณ์ความรู้สึกมาให้ด้วย”

เป็นการลงโทษ...ที่ใช้ร่างของชาวับตีชายฟาดหญิงรับใช้ในวิหารเทพ
เรียบวุธ!

“อา...ดัดสันดานเก่าที่ติดตัวมาตอนยังเป็นมนุษย์สินะ”

“เป็นมนุษย์? บ่าวไม่เคยเป็นมนุษย์ เป็นเพียงทาสรับใช้ที่นายท่าน
สร้างขึ้นมาด้วยเวทมนตร์เท่านั้น” ราชิดาประหลาดใจ “นายท่านปั้นบ่าว
ขึ้นมาด้วยมือ บ่าวจำได้แม่นว่าลืมตาขึ้นมาก็เป็นทาสของท่านนุ้รแล้ว”

“แกว่าฉันกับนุ้รใครอยู่มานานกว่ากัน ฮี ชาวับตี”

เจยกอดดอก พิงสะโปกกับขอบตูไม้ตัวเตี้ยทางด้านหลัง ท่วงท่างดงาม
สูงศักดิ์เกินกว่ามนุษย์ทั่วไปจะหาญาอาจเอื้อม

“ย่อมเป็นท่าน”

ภายใต้เนื้อหนังของมิสเตอร์เจย์คือเทพบรรพกาลผู้คงอยู่มาาก่อนวัน
กำเนิดโลกเสียอีก

“ก็ใช่ไง ฉันอยู่มานานกว่าเจ้านายของแกมาก ย่อมรู้เห็นอะไรต่อมิ
อะไรมากกว่าและฉลาดกว่าด้วย”

ท่าทางเชิดหน้าอย่างยโสโอหังนำหมั่นไส้ฉัน ทำให้ราชิดาจินตนาการ
ในใจว่าตนได้บีบคอท่านเทพรูปงามไปแล้วสามพันครั้ง

“ฉันเห็นแกมาตั้งแต่ยังเป็นมนุษย์ และแกก็ชั่วช้ามาแต่ไหนแต่ไร
ไม่เคยเปลี่ยน สันดานโคตรเสีย”

“บ่าวจำไม่ได้จริงๆ ว่าเคยเป็นมนุษย์”

ข้อนี้ราชิดามั่นใจเต็มร้อยว่าเกิดเป็นชาวบัณฑิต หากจะสลายหายไปก็ยิ่ง
เป็นเพียงหุ่นรับใช้ที่เจ้านายปั้นจากขี้ผึ้งแก้เบื่ออย่างแน่นอน

“จำไม่ได้ก็ไม่ใช่ว่าไม่เคยเป็นนี่” เจย์ยกโหล่ “ไม่มีสมองมานานเกิน
ไปก็เลยโง่สินะ ถ้าไม่เคยเป็นมนุษย์จริงๆ แล้วทำไมหูรึงได้ให้แกมารับ
‘โหม’ ในกระจก ‘คีน’ เล่า จะเอาคีนได้ย่อมหมายถึงต้องเคย ‘ฝาก’ ไว้
ถูกไหม เองง่ายๆ แกรู้หรือเปล่าว่า ‘โหม’ ที่นูรให้มารับคีนเป็นแบบไหน”

ราชิดาส่ายหน้าแทนคำตอบ ดวงตาจ้องมองไปยังเงาสะท้อนของ
ตนเองในกระจกอย่างไม่เข้าใจ โหมที่เคยเห็นมีเพียงสามแบบ แบบแรกคือ
หน้ากากทองคำที่เจ้านายมอบให้ โหมที่สองคือชายหนุ่มที่มีใบหน้าแทบจะ
เป็นพิมพ์เดียวกันกับโหมที่สามซึ่งเป็นโหมปัจจุบันนี้ แค่คมเข้มและมีผิว
สีแทนคล้ำแดดเท่านั้น

“ชาวบัณฑิตเอ๋ยชาวบัณฑิต แก่ฉันมั่นชื่อบอกกว่าที่ฉันคิดจริงๆ”

เจย์หยิบกลองไม้ที่บรรจุ ‘มดยอบ’ ยางไม้ล้ำค่าลงมาจากชั้นวาง แล้ว
หยิบก้อนสีเหลืองทองที่มีขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือโป้งออกมาหนึ่งก้อน ก่อนจะขยี้

ด้วยฝ่ามือทั้งสองข้างจนเหล็กเป็นผงด้วยเรียวแรงเหนือธรรมชาติ แล้วเป่าฝุ่นผงนั้นใส่ใบหน้าของราชิดา กลิ่นหอมหวานเหมือนถูกความร้อนระอุแผดเผานั้นกำซาบซ่านเข้าไปถึงดวงจิตที่สถิตอยู่ในกายไร้ชีวิต

มดยอบ... คักดีลึทธิสูงค่าเสมอทองค่ามาแต่ยุคโบราณ เป็นทั้งสมุนไพรช่วยกระตุ้นเลือดลม ฆ่าเชื้อ และผสมกับเครื่องหอมต่างๆ เพื่อรักษาสุขภาพของ... มัมมี

“เครื่องหอมของฉันจะช่วยเสริมพลังมนตร์เดิมที่นุ้ร่ายไว้ให้แตกกล้าขึ้น และแกก็จะสามารถแสดงสีหน้าได้เหมือนมนุษย์มากขึ้นด้วย”

เจย์รู้ว่านุ้ร่าคาญหาสรับใช้นิสัยเสีย จึงแกล้งไม่ให้แสดงอารมณ์ทางสีหน้าได้มานานเป็นร้อยๆ ปี แต่ไหนๆ ก็ถึง ‘เวลา’ ของมันแล้ว เขาก็น่าจะแหย่นุ้ร่าให้เสียเส้นแก้มซึ้งสักหน่อย ไม่ว่าอย่างไรราชิดาก็ต้องกลับสู่ร่างเดิมพร้อมเผชิญชะตากรรมที่รอมาเป็นพันปีอยู่ดี

“แสดงอารมณ์ความรู้สึกได้...” ราชิดามองสีหน้าประหลาดใจของตนเองในกระจกเงา เป็นครั้งแรกที่ใบหน้านี้แสดงอารมณ์ได้อย่างเป็นธรรมชาติขนาดนี้ แก้มผิวน้ำยังมีความรู้สึกด้วย! “มิสเตอร์เจย์... ท่านทำได้ถึงขนาดนี้เชียว”

นานแล้วที่ผิวหนังไม่เคยรับรู้ถึงผัสสะต่างๆ... นาน... จนลืม...

“แกคิดว่าฉันเป็นใครกันเล่า ชาวบัตี” ประกายระยิบระยับในดวงตาสีเขียวเข้มหมุนวนราวพายุสุริยะก่อให้เกิดภาพของจักรวาลเล็กๆ บนพื้นผิวอันดงามดุจอัญมณีล้ำค่า “เออละ เสร็จธุระแล้วก็รีบใส่หัวไปจัดการธุระให้เรียบร้อยได้แล้ว อ้อ แล้วกลับมาจ่ายค่าตอบแทนให้ฉันด้วยนะ อย่าลืม”

“ท่านอยากได้สิ่งใด วานบอก ข้าจะนำมามอบให้ทุกสิ่ง”

“เอาไว้ให้แกได้โฉมคืนมาก่อนแล้วฉันจะบอก” เจย์เสแหย้มเจ้าเล่ห์ “ทุกมนตรามีราคา่างวด ชาวบัตี รับรองว่าฉันเอาคืนคุ้มแน่”

เจกิตาน์ลืมหัดขึ้นซ้ำๆ สมองหนักอึ้งเหมือนถูกถ่วงถ่วงด้วยหินนับร้อย
ตัน ความรู้สึกเจ็บปวดเล่นปราคาจากท้ายทอยจนเธอต้องยกมือขึ้นกุมเอา
ไว้ ภาพความทรงจำแปลกๆ ลอยแวบไปแวบมาอยู่ในห้วงความคิดจนเธอ
ต้องหลับตาลงเพื่อตั้งสติ

‘ใช่แล้ว...เราถูกทำร้าย...’

‘รู้สึกตัวแล้วเธอเงเง’

เสียงของหยางจินเรียกหญิงสาวให้ลืมหัดขึ้นอีกครั้ง เธอผินหน้ากลับ
ไปมองร่างสูงที่หย่อนตัวลงนั่งบนขอบฟูกจากนั้นจึงขยับกายขึ้นนั่งพิง
หัวเตียงอย่างอ่อนระโหยโรยแรง

“นี่...ก็โหมงแล้ว” เจกิตาน์พูดเสียงโหย “แล้ว...ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่
ได้...”

“เที่ยงคืน” หยางจินระบายลมหายใจยาวพลางเอื้อมมือไปตัดเรือน
ผมยาวสยายไว้หลังใบหูของน้องสาวต่างสายเลื้อยดอย่างนุ่มนวล “พี่อุ้มเธอ
กลับมาเองหลังป้าขึ้นไปพูดเปิดงานแล้ว ออกทางประตูหลัง ไม่มีใครเห็น
ไม่เป็นข่าวแน่ ไม่ต้องเป็นห่วง”

“งาน...เป็นยังไงบ้าง”

เจกิตาน์ดันมือของพี่ชายออกห่าง แล้วซ้อนตาขึ้นมองใบหน้างดงาม
ราวอิสตรีของเขานิ่งอย่างรอคอยคำตอบ เขาชอบเป็นห่วงเธอเกินเหตุจึง
ไม่ค่อยยอมพูดความจริงเวลาเกิดปัญหาเท่าใดนัก เธอถึงต้องคอยเข้มนมอม
เพื่อจับโกหกเช่นนี้เสมอ

“ห่วงตัวเองก่อนห่วงงานดีไหม แม่ตัวยุง” ชายหนุ่มระบายลมหายใจ
ยาว เขาเสยผมไปด้านหลังเร็วๆ อย่างยุ่งยากใจ “พิธีเปิดเรียบร้อยดี เธอก็
รู้ว่าป้าเก่ง พอมีคนถามถึงเธอ ก็บอกว่าเธอหักโหมกับการเตรียมงานมาก
เกินไปเลยไม่ค่อยสบาย ป้าเลยสั่งให้ไปพักผ่อนแล้วค่อยมาดูแลความ
เรียบร้อยของงานวันหลัง”

ระดับหมาหลินออกปากเองแบบนี้ จะมีใครกล้าถามชอกแซก

ต่อความยาวสาวความยืดกันเล่า

“ป้าเพิ่งกลับไปตอนที่พุ่มนี่เอง บอกด้วยว่าถ้าเธอรู้สึกตัวแล้วก็ให้แม่ครัวทำอะไรให้กินด้วย”

“แม่ครัว? นี่ป้าส่งแม่ครัวที่บ้านมาหรือ” เจกิตาน์ถอนใจ เธอตลบผ้าห่มออกจากตัวแล้วค่อยๆ หย่อนขาลงจากเตียง

“ใช่ แล้วก็ส่งแม่บ้านมาด้วยอีกสองคน จะได้คอยดูแลเธอจนกว่าจะโอเคใจ นี่เธอคงไม่คิดว่าพี่เป็นคนเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เธอใช่ไหม”

หญิงสาวก้มมองชุดนอนกระโปรงสีขาวติดระบายลูกไม้แล้วลอบกลอกตา...โอเค หยางจินอาจไม่ได้จับเธอแก้ผ้าเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่ใช้ชุดนอนน่ารักหวานแหววเหมือนเจ้าหญิงดิสนีย์จากนรกนี่เป็นของเธอแน่นอน จำได้ว่าเขาเคยซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดปีไหนสักปีนี่ละ เธอเห็นแล้วขนหัวลุกเลยนำไปซ่อนไว้ด้านหลังของตู้เสื้อผ้า ไม่เคยหยิบมาสวมเลยแม้แต่ครั้งเดียว ไม่นึกเลยว่าพี่ชายผู้มีรสนิยมพิลึกของเธอจะชุดมาให้ใส่ตอนไม่รู้สึктัวเสียนี้!

“บอกคนพวกนั้นให้กลับไปให้หมด ฉันดูแลตัวเองได้”

เจกิตาน์พยายามหยัดกายขึ้นยืน แต่มีน้ตริษะจนเกือบล้ม หยางจินรีบคว้าตัวเธอไว้แล้วตัวตื้นอ๋มแนบอก

“ทำเป็นปากเก่ง แรงจะยืนยังไม่มีเลย ฮี” ชายหนุ่มส่ายหน้าอย่างระอ้าใจ เจกิตาน์ไม่ใช่ผู้หญิงประเภทตัวเล็กน่ารัก แต่ใช้ว่าจะไม่น่าถนอม เขาเคยอุ้มเธอเมื่อตอนยังเด็กด้วยความอ่อนโยนเพียงใด เดียวนี้เขาก็ยังโอบอุ้มเธอแบบนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง “พี่ให้แม่ครัวเคียวใจไว้ตั้งแต่หัวค่ำ เธอเพิ่งตื่น คาร์กินอาหารอ่อนๆ แล้วก็อย่าเพิ่งดื่มเหล้า เข้าใจไหมแม่คนขี้เมา”

เขาดึงแขนของหญิงสาวให้โอบรอบคอของตนไว้แล้วพาเธอออกจากห้อง ก้าวลงบันไดไปชั้นล่างอย่างคล่องแคล่ว ดวงหน้าปราศจากเครื่องสำอางที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมยาวสลวยดูอ่อนเยาว์กว่าวัยมกปกติราวสองสามปี หากหยางจินทำได้ เขาก็อยากสตัฟฟ์แม่น้องน้อยเอาไว้ที่อายุสิบสามเสียจริง

ตอนนั้นเธอยังไร้เดียงสา เป็นเด็กน้อยที่คอยวิ่งตามเขาต้อยๆ ไม่รู้ว่าทำไม โตขึ้นมาถึงได้กลายเป็นนางสิงห์ร้ายแบบนี้ไปได้

“จัดอาหารให้คุณแจเจด้วย”

หยางจินเอ๋อกับแม่บ้านที่นั่นรอรับคำสั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นขณะเดินผ่านไปยังห้องรับประทานอาหารโดยไม่แม้แต่จะปรายตามอง แลละว่าแม่บ้านทั้งสองคนก็ไม่กล้าเงยหน้ามองเจ้านายหนุ่มเช่นเดียวกัน...การทำงานให้ตระกูลหม่าซึ่งมีค่าตอบแทนงามนั้นจะต้องจำไว้สองสิ่งนั่นคือ หนึ่ง ปิดปากให้สนิท ไม่แพร่งพรายเรื่องภายใน สอง หลับตาไม่สอดรู้สอดเห็นเรื่องส่วนตัวใดๆ ของเจ้านายทั้งสิ้น หากทำได้ตามนี้ นอกจากจะมีงานการที่มั่นคงแล้ว ยังจะรักษาชีวิตของตนไว้ได้ด้วย

“พี่ชอบทำเหมือนฉันเป็นเด็กอยู่เรื่อย ฉันโตแล้วนะ” เจกิตาน์ยิ้มเนือยๆ ยามพี่ชายวางเธอลงบนเก้าอี้อย่างเบามือ

“โตให้มันจริงทีเถอะ” เขาชะงักนิดหนึ่งเมื่อเห็นหญิงสาวมองไปยังทิศของห้องเก็บไวน์ มือเรียวยาวราวมือของสตรีสาวเรือนผมยุ่งเหยิงของเธอเบาๆ แล้วใช้หนังยางรัดผมสีดำที่คล้องอยู่บนข้อม้อมัตรวบให้ลวกๆ...สิ่งหนึ่งที่คนภายนอกไม่เคยรู้คือ เขาติดนิสัยพยักขยักมัดผมติดตัวมาแต่ไหนแต่ไร เพราะตอนเด็กๆ เจกิตาน์เป็นเด็กน้อยที่ซุกซนเอาเรื่อง ชอบวิ่งเล่นจนผมเผ้ายุ่งเหยิงดูไม่ได้ บ่อยครั้งที่ถูกกิ่งไม้เกี่ยวจนร้องไห้จ้า เขาต้องคอยหาหนังยางมารัดผมให้อยู่เรื่อย จากที่มัดไม่เป็นก็กลายเป็นว่าเขาสามารถถักสารพัดเปียได้อย่างสวยงามชนิดที่ผู้หญิงยังอายเสียวละ “ไม่ต้องห่วงเรื่อง ‘ของ’ ที่อยู่ในห้องเก็บไวน์หรอก ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ลงไปอุ่นวยข้างล่าง”

ว่าก็ว่าเถอะ ซากมัมมีเหี่ยวๆ นั้นน่าดูตรงไหน!

“ป้า...ยังไม่รู้ใช่ไหม” สีหน้าของเจกิตาน์ยังคงมีร่องรอยของความกังวลอยู่นิดๆ

หม่าหลินปล่อยให้เธอใช้ชีวิตอิสระเสมอมา แต่ไม่ได้หมายความว่า

เธอจะอิสระไปเสียทุกเรื่องจริงๆ เมื่อไหร่กันเล่า หากมีเรื่องใดที่เกินเลยขอบเขตของความพอดีไป เธอก็อาจถูกเรียกไปอบรมยาวเหยียดเป็นชั่วโมงได้ และแน่นอนว่ามารดาจะไม่มีวันเข้าข้างเด็กเกรอย่างเธอเป็นอันขาด

“ยัง ก็ว่าจะบอกอยู่เหมือนกัน อยากเห็นเธอโดนป้าแฉ น่าจะสนุก” หยางจินยักคิ้วยืงแล้วนั่งเก้าอี้ตัวที่อยู่ข้างๆ หญิงสาว “ความเดือดร้อนของเธอคือความสุขของพี่อยู่แล้ว เธอก็รู้นี่”

“นิสัยไม่ดี” เจกิตาร์ยื่นจมูกใส่ แต่สุดท้ายก็เพยรอยยิ้มนุ่มนวลออกมาได้...ถึงหยางจินจะกวนประสาท แต่เขาก็เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ทำให้เธอหัวเราะได้ในยามตกอยู่ในภาวะตึงเครียด “พี่ชอบหาเรื่องรังแกฉันอยู่เรื่อย”

“แน่ละ พี่มันซื่อจก ก็เธอมันลู้รักของป้านี่” หยางจินโล่งอกที่เห็นหญิงสาวยิ้มออก เขาเอื้อมมือไปกุมมือของเธอเอาไว้หลวมๆ แล้วบีบเบาๆ “รู้ใช่ไหมว่าทุกคนเป็นห่วงมากแค่ไหน โดยเฉพาะป้า”

“รู้” เจกิตาร์บีบมือเขาตอบ “แล้ว...ป้าได้บอกแม่หรือเปล่าว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ถ้าบอก ป้านี้แม่ก็วังโรมาแล้วสิ อีกอย่าง...ป้าเองก็ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องจัดแสดงเทวรูปกันแน่”

หยางจินหยุดพูดเมื่อแม่บ้านนำใจกร้อนๆ ในซามกระเบื้องเคลือบสีขาวสะอาดตามาวางเสิร์ฟบนโต๊ะหินอ่อนสีขาวลายสีฟ้าอมเทาจากเมืองการ์เรรา โต๊ะที่ห่มผ้าลินินสีเทาเพื่อลูกสาวคนโปรดโดยไม่สนว่าสนนราคาของการค้นหาแผ่นหินอ่อนชิ้นดีจากประเทศอิตาลีนี้จะสูงเพียงใด

“ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน” เมื่อนึกถึงเหตุการณ์พิสดารที่เกิดขึ้นในห้องนั้นทำให้กลิ่นหอมกรุ่นของจิ๊กหมูของโปรดที่ควรจะช่วยกระตุ้นความอยากอาหารหมดมนตร์ขลังไปกว่าครึ่ง แต่ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ยังเฝ้าตักเข้าปากเพื่อให้พี่ชายสบายใจ “ป้ากับพี่...ได้ดูล้องวงจรปิดหรือเปล่า”

ดวงตาคู่งามหลุมมองมือของตนเองด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดยากจะบรรยายเป็นคำพูดได้ ตอนนั้น...เธอแทบไม่เป็นตัวของตัวเองเลย

เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความรู้สึกบัคลั่งที่ท่วมท้นอยู่ในอกเกิดขึ้นจากอะไร หูอื้อ ตาลาย ไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นความจริงหรือเป็นฝันเลื่อนเปื้อนไร้แก่นสาร...ไม่รู้ว่าตาบรูปทรงประหลาดได้ไพล่ออกมาจากมือทั้งสองข้างจริงๆ หรือไม่ แล้วผู้หญิงร่างยักษ์คนนั้นเป็นใคร...

เป็น...มนุษย์หรือว่าภูตผี...

“กล้องวงจรปิดไม่ได้บันทึกภาพอะไรไว้เลย” หยางจินถอนใจ “ไม่รู้จะทำไม่กล้องถึงหยุดทำงานไปเสียเฉยๆ ทั้งที่ไม่ได้เสียอะไรด้วยนะ ตอนนี้ก็ใช้งานได้ปกติแล้ว”

“หมายความว่ายังไง” มือที่กำลังคนโຈักเนื้อเนียนในซามชะงัก “กล้องไม่เสีย แต่ไม่บันทึกภาพอะไรเลยเหรอ”

“ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ มันไม่บันทึกภาพเฉพาะช่วงเวลาที่เธออยู่ในห้องนั้น” ชายหนุ่มจ้องหน้าน้องสาวนิ่งอย่างไม่ปิดบังความสงสัยใคร่รู้อีกต่อไป “ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ฮิ เจเจ”

“ฉันไม่รู้ว่าจะอธิบายยังไงดี มันสับสนไปหมด หยางจิน บางอย่าง... ถ้าพูดไป...พี่อาจจะคิดว่าฉันโกหก”

หญิงสาวหลบตามองมือทั้งสองข้างด้วยความรู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก เธอจะบอกพี่ชายได้อย่างไรว่ามีตาบผุดขึ้นมาจากมือของเธอ แล้วเธอก็ใช้มันต่อสู้กับผู้หญิงประหลาด คนที่ไม่ใช่ ผีก็ไม่ใช่นั้น...

“เฮ้!”

เสียงตีดนิ้วของหยางจินดังเจกิตาโน่ออกจากห้วงภวังค์อันสับสนวุ่นวาย เมื่อเงยหน้าขึ้นมา เธอก็พบกับแววตาจริงจังของเขา

“มองหน้าพี่ เจเจ คิดว่าพี่เฮงซวยขนาดจะไม่เชื่อสิ่งที่น้องของตัวเองพูดเลยหรือไง”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” เจกิตาโน่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อตั้งสติ “ฉันก็...จำได้บ้างไม่ได้บ้าง บางช่วงบางตอนมันเหมือน...เป็นความฝันยังไงก็ 모르”

พูดถึงตรงนี้ความรู้สึกเจ็บแปลบก็แล่นปราดจากท้ายทอยขึ้นมา

กลางกระหม่อม แต่แรงกระแทกนั้นไม่ได้มากพอที่จะทำให้เธอความจำเสื่อมได้เลย ตรงกันข้าม มันยิ่งย้ำเตือนให้เธอจดจำได้ทุกช่วงทุกตอนว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง เพียงแต่...มันเหลือเชื่อเกินกว่าจะทำให้ใจยอมรับได้จริงๆ

“เรื่องที่เธอถูกทำร้ายไม่ใช่ความฝันแน่” ดวงตาของหยางจินลุกวามยามนึกถึงร่องรอยการต่อสู้ที่เหลืออยู่ในห้องจัดแสดงเทวรูป ตอนที่เขาไปถึงก็พบเพียงเจกิตาน์นอนหมอบอยู่กับพื้นตามลำพัง ไม่ปรากฏแม้แต่เงาของคนที่ทำร้ายเธอหรืออาวุธที่ใช้ มีเพียงรอยของมีคมที่ครูดไปกับพื้นกระเบื้องเป็นรอยบิ่นเท่านั้น ซึ่งน่าประหลาดมาก “แต่เราไม่รู้ว่าเป็นฝีมือใคร มีจุดประสงค์อะไร”

“จุดประสงค์คือคั่นห้องของคุณพ่อ” เธอจับข้อแนบเข้าจนเห็นปลายนิ้วเป็นสีขาว เป็นอันรู้กันระหว่างเธอกับหยางจินว่าหากเธอพูดถึง ‘คุณพ่อ’ นั้นหมายถึง รูเพิร์ต โจนส์ ไม่ใช่หมาหลิน “ผู้หญิงแปลกๆ คนนั้น...บอกว่า จะมารับคั่นห้องของคุณพ่อไป เออ...จริงด้วย แล้วคั่นห้องของคุณพ่อละหยางจิน คั่นห้องของคุณพ่อยังอยู่ดีไหม”

“ยังอยู่ดี เท่าที่ให้ เอียน เจนกินส์ ตรวจดูก็ไม่ได้แตกหักเสียหายอะไร” หยางจินหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะลุกขึ้นเดินตรงไปหยิบกล่องไม้แกะสลักลวดลายสวยงามที่วางอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์มาวางบนโต๊ะ “คำถามคือมันออกจากตู้โชว์มาอยู่ข้างนอกได้อย่างไรโดยที่สัญญาณเตือนภัยไม่ดัง”

ที่จริงไม่มีร่องรอยของการจัดแจงหรือการไขเบ็ดตู้เสียด้วยซ้ำ งานนิทรรศการครั้งนี้มีการติดตั้งระบบความปลอดภัยอย่างเข้มงวดและรัดกุมอย่างที่สุด จึงไม่น่าเป็นไปได้ที่สมบัติล้ำค่าชิ้นนี้จะออกมานอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้นโดยที่ไม่มีใครรู้ได้

“ฉันก็...ไม่แน่ใจ ตอนที่เดินเข้าไปในห้องก็เห็นผู้หญิงคนนั้นถือมันไว้อยู่แล้ว” เจกิตาน์โกหกคำโต เธอกลัวจะถูกหยางจินจับส่งจิตแพทย์หากพูดออกไปตรงๆ ว่าเธอเห็นผู้หญิงตัวโตนั้นล้วงมือเข้าไปหยิบคั่นห้องผ่านกระจกนิรภัยออกมาได้ราวมีเวทมนตร์ “แล้วนี่...ทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่ได้

หยางจิน”

หญิงสาวเปิดกล่องไม้ แล้วต้องประหลาดใจเมื่อเห็นคันห่อโบราณ ต้นเรือนนอนสงบนิ่งอยู่ด้านใน มันยังคงงดงามแม้ลวดลายและสีลันเริ่มเสื่อมสลายไปตามกาลเวลาที่ผันผ่านมานานนับพันปี ตัวดำมจับขนาดเหมาะสมนั้นด้านบนเป็นใบหน้าของเทพีฮาธอร์ซึ่งมีใบหน้าเป็นมนุษย์ มีใบหูแบบวัวและมีเขายาวโค้งลงทั้งสองด้านอย่างอ่อนช้อยงดงาม เทหือศิระคือแผ่นโลหะทรงกลมแทนสัญลักษณ์ของดวงอาทิตย์ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกขุดจนเงาวันเพื่อใช้ส่องหน้า ทว่า ณ บัดนี้กลับถูกวันเวลาทำลายจนเหลือเพียงโลหะที่พื้นผิวถูกกัดกร่อนจนกระดำกระด่าง ไม่อาจสะท้อนภาพของสิ่งใดได้อีกต่อไป

“มันเป็นของรักของหวงเรานี่ จะให้พี่ปล่อยทิ้งไว้ที่นั่นไม่ได้หรอก การดูแลรักษาความปลอดภัยหละหลวมขนาดนั้น เอามาดูแลเองจะดีกว่า”

เจกิตาน์แทบไม่ต้องเดาเลยว่าเวลานี้รอบบ้านคงเต็มไปด้วยบอดีการ์ดของตระกูลหม่าที่หยางจินกับหม่าหลินส่งมาแน่ๆ

“พี่กับป้าคิดตรงกันว่าเราควรปิดห้องแสดงเทวรูปไว้ชั่วคราว จนกว่าจะเคลียร์อะไรๆ ให้เรียบร้อยก่อน นี่เป็นนิทรรศการระยะยาวอยู่แล้ว พอเราจะเปิดส่วนนั้นให้คนเข้าชมค่อยทำประชาสัมพันธ์อีกที แล้วลดราคาค่าบัตรช่วงอาทิตย์แรกเป็นการชดเชย คนคงไม่ไว้วางใจกันมากนัก”

‘เคลียร์อะไรๆ’ ที่ว่าของหยางจินนั้นหมายถึงจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นตามวิธีของตระกูลหม่าโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาตำรวจ เพื่อเก็บเรื่องราวทั้งหมดเป็นความลับ

“อ้อ เอาตามพี่ที่กับป้าเห็นควรก็แล้วกัน” หญิงสาวลูบส่วนที่เป็นแผ่นโลหะขรุขระและเย็นเฉียบด้วยความรู้สึกกลับสนุนุ่นวายใจอยู่ลึกๆ “แล้ว...มีของอื่นๆ อีกไหม ฉันหมายถึง...มีอะไรที่ถูกเอาออกมาจากตู้จัดแสดงอีกหรือเปล่า อย่างพวกเครื่องประดับ หรือพวก...ดาบโบราณ...”

“หือ? ดาบโบราณ? ไม่มีนะ” หยางจินส่ายหน้า “จะมีก็แต่ของ

ประหลาดสองชิ้นที่ไม่มีอยู่ในรายการของโบราณวัตถุ ที่จริงก็ไม่น่าจะมีอยู่ในรายการได้หรอก มัน...เหมือนขยะมากกว่า”

“ขยะเหรอ”

เจกิตาน์เลิกคิดวนๆ ขณะมองคนเป็นพีทียิบโทรศัพท์มือถือออกมา สไลด์เปิดหน้าจอแล้วหันมาให้เธอดู ภาพมือเรียวงามที่ถูกตัดตรงข้อมือ ปรากฏขึ้นต่อสายตา รอยตัดนั้นเรียบเนียนไม่มีร่องรอยของคราบโลหิต กล้ามเนื้อ หรือกระดูกแบบในภาพยนตร์สยองขวัญ บ่งชี้ว่าไม่ใช่มือของมนุษย์จริงๆ เป็นเพียงของเลียนแบบที่เสมือนจริงมากจนน่าขนลุก ช่างๆ กันนั้นเฝ้าเียร์คัพฟู้รูปูลีทองอร่ามถูกตัดครึ่งเป็นสองส่วนตกอยู่

“นี่...” ดวงตาของหญิงสาวเต้นระริก ภาพความทรงจำตอนที่เธอตัดตัวดาบตัดเียร์คัพฟู้และมือจนขาดกระเด็นลอยกลับเข้ามาในสมอง

“มือปลอมนะ ปั่นจากขี้ผึ้ง เตะหาสี่เล็บซะด้วย เป็นมือที่ดัดจริต ยังไงก็ไม่รู้ ไม่มีรสสัมผัสอะซะเลย เียร์คัพฟู้นั้นก็ประหลาดลึนดี ใครจะบ้าทิ้งของพวกนี้ไว้ในที่เกิดเหตุกันบ้าง” หยางจินทำหน้าที่ “จริงสิ เธอบอกว่าคนร้ายเป็นผู้หญิงใช่ไหม เธอจำหน้าตามันได้หรือเปล่าว่าเป็นแบบไหน”

“ฉัน...” จำได้สิ จำได้... ไม่มีวันลืมเป็นอันขาด ไม่ว่าชาติไหนๆ “ฉันไม่รู้ว่าเขา...เป็นผู้หญิงจริงๆ ไหม...”

“หา?” หยางจินทำหน้าที่ “จะบอกว่าเป็นกะเทยหรือผู้ชายปลอมตัวมางั้นเหรอ”

“ฉัน...ไม่รู้...”

ท่าทางของเจกิตาน์แปลกไปจนหยางจินอดกังวลไม่ได้ ตามธรรมเนียมแล้ว เธอเป็นคนใจเย็นและมีสติมากที่สุดคนหนึ่งที่เขาเคยรู้จัก แต่วันนี้เธอดูสับสนวุ่นวายใจจนไม่อาจเก็บความรู้สึกไว้ได้สิน้ายิ้มแยมอันเป็นเอกลักษณ์ได้อีกต่อไป

“เจเจ เป็นอะไรไป ปวดหัวเหรอ” ชายหนุ่มเซยดวงหน้าซีดขาวของหญิงสาวขึ้นมองอย่างห่วงใย “ไหวไหม ให้พี่พาไปนอนก่อนดีกว่า”

“ไม่...” เจกิตาน์ส่ายหน้าแล้วดึงมือของเขาออกจากหน้า “พามันไปที่พิพิธภัณฑ์ที่ หยางจิน”

“หา? ไปที่นั่นตอนจะตีหนึ่งเนี่ยนะ ไปทำไม” หยางจินมองเธออย่างไม่เข้าใจ “เจเจ พี่ว่าไปนอนพักดีกว่า ตอนเช้าค่อยว่ากันอีกที”

“ไม่ได้ ต้องไปเดี๋ยวนี้” เจกิตาน์ยืนยันเสียงหนักแน่น “ฉันต้องไปดูรูปปั้นเซ็คเม้ตนั้นอีกครั้งให้ได้”